ΕΤΟΣ Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1895. ΑΡΙΘ. 18.

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΛΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ ἐτησία δρ. 5 — **Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ** ἐτησία φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Βορέου Ἀριθ. 13.

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1ον). Ὅσα **ἐπισκεπτήρια** ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητὴς θὰ ἐκτυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεὰν (πλὴν χάρτου).

2ον). Θὰ λαμβάνῃ δωρεὰν **ἡμερολόγιον** ἑκάστου ἔτους.

3ον). Ἕκαστος συνδρομητὴς θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίζῃ **δωρεὰν** μίαν εἰδοποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

4ον). Εἴκοσι **λαχεῖα** τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν, καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανέμηται ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχείων θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

1895

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Ο ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ.

Ἐν Σάμῳ (Α. Βλθέος)

Τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ Πυθαγόρου κείμενον τοῦτο κουρεῖον τῶν Ἀδελφῶν Χατζῆ Γεωργίου εἶναι τὸ ἀρχαιότατον πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὑρισκομένων. Φημιζόμενον δὲ τόσον διὰ τὴν καθαριότητα καὶ περιποίησιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν πρόθυμον ὑπηρεσίαν, ἣν πάντες οἱ ἐν αὐτῷ προερχόμενοι πολυάριθμοι πελάται εὑρίσκουσι, δέχεται καὶ συνδρομητὰς ἐπὶ μετριωτάταις τιμαῖς. Γνωστοποιεῖται δὲ ὅτι ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν παρέχεται δωρεὰν ἡ ὑπηρεσία τοῖς μαθηταῖς τῆς ἐνταῦθα δημοτικῆς Σχολῆς.

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΣ τῆς φιλολογίας δεδοκιμασμένης ἱκανότητος δέχεται παραδώσεις ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Ἀστραπῆς.

Εἰς τὸ Κυβοτοποιεῖον τοῦ Κυρίου Γεωρ. Στέλλα κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ Ἀρ. 173.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους Κυβώτια Βαλίτσαι, Σάκκαι καὶ ἄλλα εἴδη. Συνάμα δὲ ἐπιδιορθόνοται καὶ τοιαῦτα εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτου συναγωνισμοῦ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΣΜΥΡΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

παρὰ τοῦ κ. Δημητρίου Κορωναίου

ἢ Μπογιατζῆ

Ἔναντι τελωνείου—**ΕΝ ΧΙΩ**—Ἔναντι τελωνείου

Καθαριότης, τιμιότης καὶ οἰκονομία εἶνε τὸ σύστημα τοῦ ἀνωτέρου ξενοδοχείου.

ΒΑΦΕΙΟΝ ΔΙ' ΑΤΜΟΥ

Ι. Α. ΜΕΤΑΞΑ

Ἀθήναις ὁδ. Καλαμιώτου 25

Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον διαφόρων εἰδῶν ὑφασμάτων. Ραφεῖον μεταξωτῶν τελελταίου συστήματος καταπασμάτων. Φορέματα ξυλωμένα καὶ μή.

Εἰδικότης καὶ καθάρισμα στεγνό.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ

Γ. Μπουρνάκη καὶ Ν. Παπαχρήστου.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Σεβ. κοινοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραῶς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Καραΐσκου καὶ Σωτείρας, καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ζήζηλα ἀριθ. 35 ἀνεκαινίσθη παρὰ τῶν ἀκαμάτων καὶ φιλοκάλων κ. κ. δι' ὅλως νέων καὶ ἐξαιρέτων ἐξ Εὐρώπης κομισθέντων ἐσχάτως μηχανῶν καὶ χρωμάτων μέγα καὶ καθ' ὅλα τέλειον ὅλως προτότυπον διὰ τὸν Πειραιᾶ τὸ ὁποῖον βάφει στερεώτατα καὶ λαμπρῶς γυναικεῖα τε καὶ ἀνδρικὰ παντὸς εἴδους φορέματα, ἅτινα καὶ ποιεῖ αὐτὰ ὅλως καινουργεῖ. Πωλοῦνται δὲ καὶ βάφονται νήματα παντὸς χρώματος χονδρικῶς καὶ λιανικῶς. Κατασκευάζει καὶ πωλεῖ ἐπίσης καὶ κατά τε τὴν στερεότητα καὶ τέχνην ὡς καὶ ἐπισκευάζει παλαιᾶς.

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ.

Π. Γ. ΚΑΛΛΑΡΚΟΣ

Προμηθευτὴς τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Αἰόλου 157

Διεθνὴς εἰσαγωγὴ ἐδωδίμων τῆς πολυτελείας Διατετηρημένων ἐδεσμάτων ἐν δοχείοις, Ἀλλάντων Βολωνίας καὶ Οὐγγαρίας, Φυραμάτων Νεαπόλεως. Διπύρων ἀγγλικῶν. Προϊόντων τῶν ἀποικιῶν, Σακχαροπήκτων καὶ Ὀπόρων ἐν διαλύσει Σακχάρεως.

Καμπανήτου ὅλων τῶν κυριοτέρων ἐργοστασίων τῆς Γαλλίας, Ἐκλεκτῶν οἴνων, Ζύθων ἐν φιάλαις, Πνευματωδῶν ποτῶν καὶ Συκέρων φερόντων σήματα ἐγγυημένης προελεύσεως ἐξ εἰδικῶν ἐργοστασίων.

Οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ὑπάλληλοι ἐργασθέντες παρὰ τῷ ἐν Χαυτίοις Οἰνοπολεῖον τοῦ κ. Σ. Δεναξᾶ δραστήριοι καὶ περιποιητικώτατοι νέοι γνωρίζουσι τοῖς φίλοις αὐτῶν ὅτι ἠνέῳξαν ἴδιον ἐν ὁδῷ Πατησίων καὶ ἀπέναντι τοῦ Καφενείου τὸ «Βυζάντιον» οἰνοπωλεῖον. Παρακαλοῦσι δὲ πάντας τοὺς φίλους των νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ Οἰνοπολεῖόν των, καὶ ἂς εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ μείνωσι κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι.

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἔτος Β'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1895. Ἀριθ. 18.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΑΙ ΕΝ ΑΚΜΑΙΟΤΗΤΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ

Κυρία τις ἠρώτησε τὸν λόρδον Πάλμεστρον, ποία ἡλικία δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς τὸ ἔαρ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς; τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος ἀπήντησεν οὗτος,—ἐπειδὴ δὲ δι' ἐμὲ ἐσήμανεν ἤδη ἡ ὥρα τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους, ἐγὼ ἐπὶ ὀλίγον διεπέρεσα τοῦτο τὸ ὅριον.

Ὁ διάσημος Λόρδος ὅστις ηὐτύχησε νὰ ἐξακολουθῇ νὰ διαμένῃ νέος κατά τε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν καρδίαν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μακροῦ καὶ ἐνδόξου του πολιτικοῦ σταδίου διὰ συνήθους παρρησίας ἔλιπε τὸ ζήτημα ὅπερ εἶναι τόσον ἀρχαῖον ὅση εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Τοιαύτη ἀναβολὴ τῆς ὥρας τῆς δύσεως τῆς νεότητος ἦν δυνατὸν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τοῦτον τὸν πολιτικὸν ἄνδρα τοῦ ὁποίου ὁ διανοητικὸς ὁρίζων εὑρύνετο ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐτῶν καὶ ὅστις κατὰ τὸ ἀκμαῖον γήρας ἐκαυχᾶτο ἐπὶ ταῖς ἐρωτικαῖς του περιπετείαις αἵτινες θὰ ἀπέβαινον ὀλέθριαι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς νεανίας. Ἐν τούτοις αὕτη ἡ γνώμη τοῦ πεφιλημένου συμβούλου τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ὅλως εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀποφαίνεται ὅτι ἡ τεσσαρακονταπενταετὴς ἡλικία εἶναι τὸ ὅριον καθ' ὃ παύουσιν ἀκμάζουσαι αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄρχονται νὰ γίνωνται ἐπαισθητὰ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς καταστροφῆς. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη συγκαταβατικώτερον ἀποβλέπει πρὸς τὰς πλάνας τῶν δυσμοίρων ἐκείνων οἵτινες ἔφθασαν μέχρι τοῦ γήρατος, ἐν τούτοις δὲν φείδεται πολὺ αὐτῶν. Ὁ Ἄγγλος διδάκτωρ Δζὸν Γάρδνερ ὁ συγγράψας περὶ μακροβιότητος ἐπιστημονικὸν καὶ ὀγκῶδες πόνημα ἐκλαμβάνει τὴν ἑξηκοντατριετῆ ἡλικίαν ὡς τὴν ἀρχὴν τοῦ γήρατος.

Εὐτυχῶς ἡ στατιστικὴ παρέχει ἔτι παραμυθητικώτερα διδόμενα. Ὁ Βάλφορδ ἐν τῷ περὶ ἀσφαλείας τῆς ζωῆς ἐγχειριδίῳ του παρίστησι κατάλογον εἴκοσιν ἀτόμων ἐκ τῶν ὁποίων ὁ νεώτερος ἀπέθανεν ἑκατὸν εἴκοσι περίπου ἐτῶν. Ὁ Ἀμερικανὸς Πέρκινς συγγράψας περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος κατέστρωσε κατάλογον δέκα χιλιάδων ἑκατονταετῶν γερόντων ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐμπνέουσιν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ γεγονότα τῆς ἀσυνήθους μακροβιότητος, ἅτινα ἐλλείψει αὐθεντικῶν ἀποδείξεων ἐλογίζοντο ὡς μῦθοι. Μετὰ μακρὰς καὶ προσεκτικὰς ἐρεύνας ὁ δεκὰν Στάνλεη ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ Βεστμίνστερ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Τομὰς Πὰρ ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1483 καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1633 ἑκατονπεντηκονταετῶν. Ὁ Μαθουσάλας οὗτος ἐκ τῆς Ἀγγλο-σαξωνικῆς φυλῆς ἐπέζησε δέκα βασιλέων τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ κόμησα Δεσμόνδ ἔφθασεν εἰς τοσοῦτον σχεδὸν βαθὺ γήρας. Ἐκ τῶν ἀκριβῶν καὶ ὁμοφώνων μαρτυριῶν τοῦ λόρδου Μπέκου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Οὐσσέρου καὶ τοῦ Σὲρ Βίλιαμ Πὰμπλ καταφαίνεται ὅτι ἡ σεβάσμιος αὕτη χήρα ἀπέθανεν ἑκατοντεσσαρακοντούτης καὶ ἐπέζησε τοσούτων βασιλέων ὅσων καὶ ὁ Τομὰς Πάρ. Ἡ θεία πρόνοια συνέτεμε τὴν ζωήν της κατὰ 12 ἔτη συγκριτικῶς πρὸς τὸν ἀντίζηλόν της ἐν τῇ μακροβιότητι ἀλλ' ἀρ' ἑτέρου ἀντήμειψεν αὐτὴν δι' ἐκτάκτου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος δώρου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ λόρδου Μπέκον, οἱ ὀδόντες τῆς Λέδης Δεσμόνδ, οἵτινες ἐκινοῦντο καὶ ἐφθάρησαν ἐκ τῆς μακροχρονίου χρήσεως, δὶς ἢ τρὶς ἅπαντες σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔπιπτον καὶ πάλιν ἐφύοντο ὡς εἰς ἑξαετὲς κοράσιον. Ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας εἶναι γνωστὸν ὅτι παρὰ τῷ κάστορι καὶ τοῖς λοιποῖς τοωκτικοῖς οἱ ὀδόντες φύονται πολλάκις. Ἀπίθανος ὅμως φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ φύσις ἐποίησεν ἐξαίρεσιν εἰς τὴν γηραιὰν ταύτην Ἀγγλίδα καὶ τοι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐπιβεβαιοῦται ὑπ' αὐτόπτου, τοῦ Λόρδου Καγκελαρίου, ἑνὸς τῶν σπανίων φιλοσόφων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλ' οὐκ εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως. Τὸ κυριώτατον εἶναι, ὅτι τὰ στατιστικὰ διδόμενα τοῦ Βάλφορδ καὶ τοῦ Πέρκινς ἐνισχύουσι τὴν πιθανότητα τῶν γεγονότων περὶ τῆς ἐκτάκτου μακροβιότητος τῶν ἀνθρώπων περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ φύσις ὡρι-

σεν ὅπως ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν ζώντων ἢ πεντάκις μεγαλειτέρα τοῦ ἀπαραιτήτου εἰς αὐτὰ χρόνου πρὸς τελείαν ἀνάπτυξιν. Συμφώνως πρὸς ταύτην τὴν θεωρίαν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ τελεία αὔξησις οὐδέποτε ἐνωρίτερον τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας συμπληροῦται, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζήσῃ τὸ ἐλάχιστον 105 ἔτη καὶ ἑκατοντοῦται γέροντες ἀντὶ νὰ ὦσιν ἕκτακτα φαινόμενα ὡς οἱ γίγαντες καὶ οἱ νάνοι, θὰ ἐλογίζοντο μόνον ὡς ὑγιεῖς ἄνθρωποι οἵτινες διένυσαν μέχρι τέλους τὸν βίον των.

Κατὰ δυστυχίαν ἡ μακροβιότης εἶναί τι σπάνιον διότι ὁ βίος τῶν πλείστων ἀνθρώπων παρίστησι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦσαν αὐτοκτονίαν. Ἐὰν ἐπιμελούμεθα τὴν ὑγείαν ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον φροντίζομεν διὰ τὰ ὡρολόγιά μας, ἠθέλομεν διατηρήσει ἐπὶ μακρὸν τὸν βίον ἡμῶν. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δύναται νὰ ἀνανεοῦται διαρκῶς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δὲν χρήζει τοσαύτης ἐπιμελείας ὅσης ἔχει ἀνάγκην οἱοσδήποτε μηχανισμὸς τοῦ ὡρολογίου.

Ὁ Σὲρ Βενιαμὶν Ρίτσαρδον ἅπαξ ἐπὶ μακρὸν συνδιελέχθη μετά τινος μηχανικοῦ, ἡ δὲ συνέντευξις αὕτη διήγειρεν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ λίαν περιέργους σκέψεις. Ὁ μηχανικὸς οὗτος δικύθυνεν ἀτμομηχανὴν ἥτις εἰργάζετο μετ' ἀμέμπτου ἀκριβείας ἐπὶ ἐννενήκοντα ἔτη. Ὀκτὼ μηχανικοὶ ἐντὸς τούτου τοῦ χρονικοῦ διαστήματος διεδέχθησαν ἀλλήλους· ἅπαντες ἐξηντλοῦντο κατὰ τὰς δυνάμεις ἐξ ἀσθενειῶν ἢ τοῦ γήρατος, ἡ δὲ μηχανὴ τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας οὗτοι ἐκανόνιζον διέμεινε νέα ὡς νὰ ἦτο κατασκευασμένη πρὸ μικροῦ. Τέσσαρες ἐκ τῶν μηχανικῶν αὐτῆς ἔπεσον θύματα τῆς ἀκρατείας των, δύο ἔπαθον ἐκ παρεκτροπῶν τῆς νεότητος, ἕτερος ἐξησθένησε διότι ἀνέλαβεν ἔργον ὑπερβαῖνον τὰς δυνάμεις του, ἄλλος ἀπέθανεν ἐκ περιπετείας προελθούσης ἐκ τῆς ἀπροσέξίας αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἡ μηχανὴ ἐξηκολούθει ἐργαζομένη μετ' ἀμέμπτου ἀκριβείας, ἐπιζήσασα ἐκείνων οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς. Ἡ ἐπ' αἰῶνα σχεδὸν διατήρησις τῆς μηχανῆς ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ, ὅτι αὕτη τακτικῶς ἐξετέλει καθ' ἑκάστην ὡρισμένον ποσὸν ἐργασίας χωρὶς νὰ μεταβαίνῃ ἐκ τῆς ἀτάκτου ἐνεργείας εἰς τὴν τελείαν ἀκινησίαν. Οἱ μεγάλοι λέβητες τῆς μηχανῆς διετηροῦντο ἐν μεγίστῃ καθαριότητι· σταγόνες τινὲς ἐλαίου ἐγκαίρως ἐγχεόμενοι δὲν ἄφινον νὰ ἀμβλύνονται τὰ ἐλατήρια αὐτῆς ἐκ τῆς ἐκτάκτου προστριβῆς. Δέον νὰ προσθέσωμεν ἐν τέλει ὅτι αὕτη ὑπὸ τὸ εἶδος καλῆς ποιότητος γαιανθράκων ἐλάμβανεν εἶδος τι, ἀναγκαίας πρὸς διατήρησιν αὐτῆς, τροφῆς καὶ δὲν ἔπινεν ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.

Ἐὰν οἱ ἑκατὸν μηχανικοὶ ἐπεμελοῦντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν ζωήν των, ἐκλέγοντες τὴν κατάλληλον τροφὴν καὶ λαμβάνοντες τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς των μέτρα καθ' ὃν τρόπον ἐφρόντιζον περὶ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθείσης μηχανῆς, δὲν θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον μακροβιώτεροι αὐτῆς ἀντὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας των ἢ νὰ δίδωσι τὸν βαρὺν καὶ ἄκαιρον φόρον εἰς τὰς ἀσθενείας. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπολαύσωσι διαρκοῦς νεότητος δέον ἐγκαίρως νὰ θέτωσι τὴν ὑποψηφιότητά των ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἑκατονταετῶν γερόντων. Ἡ μακροβιότης δὲν εἶναι τυχαία, αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κερδίζηται ὡς ἐν τῷ λαχείῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνίοτε ὁ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀγορασθεὶς κλῆρος κερδίζει. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς καταστροφῆς ὅπως εἰσάξῃ ἐν τῷ καθημερινῷ του βίῳ καθόλου κανονικὰς ἕξεις. Οἱ ἄγγλοι λέγουσιν ὅτι αἱ παρεκτροπαὶ τῆς νεότητος εἶναι εἶδός τι συναλλάγματος ὅπερ ἐξοφλητέον μετὰ τριάκοντα ἔτη μετὰ τοῦ προσθέτου τόκου.

Γυνή τις ἥτις διετήρησε μέχρι τῆς πεντηκονταετοῦς της ἡλικίας τὴν λεπτοφυῆ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματός τις, τὴν ζωηρὰν καὶ μαγευτικὴν ὄψιν τοῦ προσώπου της καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὡραιοτέρα καὶ νεωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς θυγατρός της, εἰς τὴν ἐρώτησιν ἑνὸς συντάκτου τῆς Chamber s Journal, τίνι τρόπῳ αὕτη προεφύλαξεν ἐκ τῆς καταστροφῆς τὴν πραώτητά της ἀπήντησεν: ὅτι αὕτη ἀνετράφη ἐν χωρίῳ ὑπὸ καθαρὸν ἀέρα, οὐδέποτε ἀνέπνευσε τὸν μεμολυσμένον ἀέρα τῶν ἑσπερίδων καὶ τῶν χοσῶν καὶ δὲν ἐπεβάρυνε τὸν στόμαχόν της διὰ δείπνων ἐν προκεχωρηκυίᾳ ὥρᾳ τῆς νυκτός.

Εἷς νεανίας ἠρώτησέ ποτε γέροντα ἐννενήκοντα ἐτῶν, διὰ τίνος θαύματος οὗτος ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἀβλαβῆ τὴν ὑγείαν του μεθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ βαθὺ γῆρας. Ὁ γέρων ὁδηγήσας τὸν νεανίαν εἰς τὸν πλήρη καρποφόρων δένδρων κῆπον του καὶ δείξας μηλέαν τινὰ βρίθουσαν μήλων εἶπεν· ἐν τῇ νεότητί μου ἐφύτευσα ταῦτα τὰ δένδρα καὶ ὑμεῖς θαυμάζετε πῶς ἔλαχεν εἰς ἐμὲ ἡ περισύλλεξις τῶν καρπῶν των; ἐκ τοῦ φυτευθέντος κατὰ τὴν νεότητα, πάντοτε κατὰ τὸ γῆρας περισυλλέγεται ὁ καρπός.

Ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως ὁ ἄνθρωπος μὴ ὑποφέρῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πάππου του αἵτινες ἐνίοτε ἔτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως προσδιορίζουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς παράκαιρον θάνατον. Τρεῖς ἀλάνθαστοι ἰατροὶ: ἡ ἐγκράτεια, ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις ἀνυπερθέτως καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μακρόβιον.

Κατὰ δυστυχίαν σχεδὸν οὐδεὶς ὑποβάλλεται κατὰ τὴν ἀπαλὴν νεότητά του ὑπὸ τὴν πειθαρχίαν εἰς τοὺς τρεῖς μνημονευθέντας μεγάλους διδασκάλους ἥτις πραγματοποιεῖ τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς μακροβιότητος ἄνευ σημαντικῆς ἐξασθενήσεως τῶν δυνάμεών του. Μόνον κατὰ τὴν πρώτην ἔφοδον τοῦ γήρατος λίαν βραδέως ἄρχονται νὰ ἐπιζητῶσι τρόπους πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφρόντισαν ἐνωρίτερον νὰ προλάβωσι. Τινὲς διὰ μιᾶς κλίνουσι τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ γήρατος καὶ περιπίπτουσιν εἰς τελείαν νάρκωσιν κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἐπωφελούμενοι τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ γήρατος τὴν ὁποίαν καταχρῶνται ὅπως ἀποθέσωσιν ἀφ' ἑαυτῶν πάντα κόπον καὶ ὅπως ἐλευθέρως ἀδημονῶσι. Τοιαύτη θεωρία περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ γήρατος, ὡς λέγει ὁ Μονταίν, ῥυτιδοῖ τὸν νοῦν περισσότερον ἢ τὸ πρόσωπον καὶ οὐδέποτε ἢ λίαν σπανίως γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς τὴν ψυχὴν ἥτις γηράσκουσα οὐδέποτε αἰσθάνεται ἐξώδωσιν ἢ εὐρῶτα. Ἕτεροι περιπίπτουσιν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον καὶ σπουδάζουσι νὰ ἀπατήσωσιν ἑαυτοὺς ἐπαναλαμβάνοντες τὰς ἐνασχολήσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς πρώτης νεότητος. «Ὁ Κικέρων, λέγει ὁ Μονταίν, ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκῃ ἐν τῷ νεανίᾳ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γήρατος, ἐν δὲ τῷ γέροντι —τὰ τῆς νεότητος (Ciceronis de senectute.)» Δυστυχῶς συμφώνως πρὸς τοῦτο τὸ σύγγραμμα δύσκολον εἶναι νὰ τεθῶσι τὰ ὅρια μέχρι τῶν ὁποίων οἱ γέροντες δύνανται νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὰ ὀπίσω πρὸς τὰς ἕξεις τῆς νεότητός των. Οἱ ἔπαινοι οἵτινες ἀποδίδονται εἰς τὸν Κάτωνα τὸν Πρεσβύτερον ἕνεκα τῆς ἐκμαθήσεως κατὰ τὴν ὀγδοηκονταετῆ του ἡλικίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπαρέσκουσιν εἰς τὸν Μονταίν.

Ἐπ' ἐσχάτων ὁ Ματιὸ Ἀρνολδ, ἄγγλος συγγραφεύς, ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν γεροντικὴν ἐξασθένησιν τῶν δυνάμεων διὰ τῆς ὑπερπηδήσεως τῶν κωλυμάτων καὶ κατά τινα λαμπρὰν ἡμέραν ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅτε ἐπήδησε φραγμόν τινα.

Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι εἰς ἕνα νεανίαν τοιαύτη πτῶσις δὲν θὰ ἐπέφερε σπουδαῖα ἀποτελέσματα, ἐν τούτοις αὕτη κατέστη θανατηφόρος εἰς ἕνα ἑξηκονταπενταετῆ γέροντα. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων συνετῶς κατεγίνοντο περὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διανοίας καὶ τοῦ σώματός των διὰ καθημερινῶν ἀσκήσεων ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατηροῦσι τὰς διανοητικὰς καὶ φυσικὰς των δυνάμεις ἀκμαίας χωρὶς νὰ παρατηρῶσι τὰ ἀνησυχιτικὰ συμπτώματα τῆς ἀδυναμίας. Ὁ πρεσβύτερος Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται κάματόν τινα ἐκ τῆς ἱππασίας μόνον κατὰ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ λόρδος Πάλμεστρον ἐν τῇ ὀγδοηκοντατετῆ του ἡλικίᾳ ἐνέβαλεν εἰς ἔκπληξιν τοὺς οἰκείους του διὰ τῆς ἰσχυρᾶς μνήμης του καὶ χωρὶς νὰ σφάλλῃ ἐπανελάμβανεν ἐκ στήθους ἑκατοντάδας στίχων ἐκ τῶν γεωργικῶν τοῦ Βιργιλίου. Ὁ Γλάδστων γεννηθεὶς κατὸ τὸ 1809 μέχρις ἐσχάτων ἔσχιζε ξύλα καὶ ἠγόρευεν ἐπὶ ὥρας εὐγλώττως.

Οἱ μὴ προβλεπτικοὶ ἄνθρωποι οἵτινες ἀρχίζουσι τὸν κατὰ τοῦ γήρατος ἀγῶνα των μόνον κατὰ τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, δὲν προσέχουσιν ἀφκούντως περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἀρξαμένου κακοῦ. Ἀναμφιβόλως ἡ ἐπανάληψις ὄψε τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἐπὶ μακρὸν χρόνον παραμεληθεισῶν,—εἶναι συνετή, ἀλλὰ τὸ πᾶν πρέπει νὰ σταθμίζηται πρὸς ἃς ἔχει ὁ ἄνθρωπος δυνάμεις.

Ἡ μηχανὴ ἥτις προεκάλεσεν ἐν τῷ Βενιαμὶν Ρίτσαρδὴν τοιαύτας ὑγιᾶς σκέψεις διέμεινε νέα ὡς ἦν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐξαγωγῆς της ἐκ τοῦ μηχανουργείου διότι διαρκῶς ἐξετέλει ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ποσὸν τῆς ἐργασίας ἐν διαστήματι ἐννενήκοντα ἐτῶν. Ἐὰν δὲ πειραθῇ νὰ θέσῃ τις εἰς ἐνέργειαν μηχανήν τινα σκωριάσασαν σχεδὸν ἄνευ ἀντιλογίας δύναται νὰ προείπῃ ὅτι αὕτη θὰ συντριβῇ ἕνεκα τῶν ὑπερμέτρων ἀγώνων οὓς θὰ κατέβαλλεν κατὰ τὴν κίνησιν· τοιαύτη μηχανὴ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διευθύνηται προσεκτικῶς καὶ μετὰ προφυλάξεως.

ХОЗЯИНЪ И РАБОТНИКЪ

ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Διήγημα)

Ὑπὸ τοῦ διασήμου Ρώσσου συγγραφέως

ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΕΟΝ. ΤΟΛΣΤΟΗ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 17.)

— Πόθεν εἶσθε; ἐρώνησεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

Α — α — α . . . . . σαιέ! μόνον ἠκούετο.

— Πόθεν; ἐπαναλαμβάνω.

Α—α—α . . . . . σαιέ! δι' ὅλης τῆς δυνάμεως ἐφώνησεν εἷς ἐκ τῶν χωρικῶν, ἐν τούτοις ἀδύνατον ἦτο νὰ γίνῃ καταληπτὸν ἐκ τίνος χωρίου οὗτοι ἦσαν.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο ἕλκυθρα συνεκρούσθησαν.

Οἱ χωρικοὶ δὲν ἤθελον νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ ἕλκυθρον τοῦ Βασ. Ἀνδρέεβιτς.

—Κτύπα, μὴ ὑποχώρει, ἐφώναζον οἱ δύο χωρικοὶ εἰς τὸν ἐκπληροῦντα τὰ χρέη ἡνιόχου.

—Ἐκ τῆς πανηγύρεως ἐπιστρέφουσιν, εἶπεν ὁ Νικήτας — ὁ οἶνος τὶ δὲν κάμνει.

—Μάτην βασανίζουσι τὸν ἵππον. Πραγματικοὶ Ἀσιανοί.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἠκούετο ὁ βραχνιασμὸς τοῦ βασανισθέντος ἵππου καὶ αἱ φωναὶ τῶν μεθισμένων χωρικῶν, εἶτα δὲ ἅπαντες ἐσίγησαν. Ἐκ τῶν πέριξ οὐδὲν ἠκούετο ἐκτὸς τοῦ συρίττοντος ἀνέμου καὶ τοῦ ἐλαφροῦ κρότου τοῦ παραγομένου ἐκ τῆς προστρίψεως τοῦ ἕλκύθρου ἐπὶ τοῦ κατὰ μέρη ἀνωμάλου ἐδάφους.

Ἡ συνάντησις αὕτη τῶν μεθύσων ἐνέβαλλε θάρρος καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸν Βασ. Ἀνδρέεβιτς, ὅστις παρατόλμως χωρὶς νὰ παρατηρῇ τοὺς ὁδοδείκτας ἐδίωκε τὸν ἵππον.

Ὁ Νικήτας δὲν εἶχέ τι νὰ πράξῃ, διὰ τοῦτο ἐνύσταζεν. Ἐξαίφνης ὁ ἵππος ἔστη καὶ ὁ Νικήτας παρ' ὀλίγον θὰ ἔπιπτεν.

—Ἰδοὺ πάλιν ἡμεῖς δὲν ὁδεύομεν καλῶς, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

— Διατί ;

—Ἰδοὺ δὲν φαίνονται οἱ ὁδοδεῖκται. Ὡς φαίνεται, ἐχάσαμεν πάλιν τὸν δρόμον.

—Ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, πρέπει νὰ τὸν εὕρωμεν, συντόμως εἶπεν ὁ Νικήτας ὅστις ἔστη ἐπὶ στιγμήν, εἶτα βυθίζων ἐλαφρῶς μέχρι γονάτων ἐντὸς τῆς χιόνος ἐπί τινα χρόνον ὁτὲ μὲν ἐφαίνετο ὁτὲ δὲ ἐχάνετο ἐκ τῆς ὄψεως καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψε.

—Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ δρόμος, δυνατὸν ἀκόμη εἰς τὰ ἐμπρὸς νὰ εὑρεθῇ πού, εἶπεν οὗτος καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἕλκυθρον.

Ἤρξατο ἤδη νὰ γίνηται σκοτία. Ἡ καταιγὶς δὲν ἐνισχύετο ἀλλὰ καὶ δὲν ἔπαυεν.

—Ἄχ, αὐτοὺς τοὐλάχιστον τοὺς χωρικοὺς νὰ συναντήσωμεν, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

—Ἰδοὺ δὲν τοὺς ἐφθάσαμεν, ὡς φαίνεται ἀπεπλανήθημεν. Ἴσως καὶ αὐτοὶ ἔχασαν τὸν δρόμον εἶπεν ὁ Νικήτας.

— Ποῦ δὲ νὰ ὑπάγωμεν τώρα ; εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

—Πρέπει νὰ ἀφεθῶμεν εἰς τὴν ὀξύνοιαν τοῦ ἵππου, εἶπεν ὁ Νικήτας—δός μοι τὰς ἡνίας.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἀφήσας τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου μετ' εὐχαριστήσεως ἔτριβε τὰς χεῖρας του αἵτινες ἐν τοῖς θερμοῖς χειροκτίοις ἤρξαντο νὰ παγώνωσι.

Ὁ Νικήτας λαβὼν τὰς ἡνίας μόνον ἐκράτει αὐτὰς καὶ προσεπάθει νὰ μὴ τὰς κινῇ. Ὁ ἵππος στρεφόμενος πρὸς τὸ ἓν καὶ ἕτερον μέρος ἤρξατο νὰ ἀλλάσσῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν διεύθυνσιν.

—Μόνον ὁποῦ δὲν ὁμιλεῖ, ἐψιθύρισεν ὁ Νικήτας. Ἰδέ, τὶ κάμει ; βαδίζει μετὰ περινοίας. Ἄριστα.

Ὁ ἄνεμος ἤρξατο νὰ πνέῃ ὄπισθεν, τὸ ψύχος ὀλίγον ἐμετρίασε.

—Καὶ συνετὸς εἶναι, ἔλεγεν ὁ Νικήτας καυχώμενος ἐπὶ τῷ ἵππῳ.

— Οἱ ἵπποι τῶν Κιργίζων εἶναι μὲν ἰσχυροὶ ἀλλὰ μωροί. Ἀλλ' οὗτος, ἰδέ, πῶς σείει τὰ ὦτα του. Δὲν εἶναι ἀνάγκη τηλεγράφου, καταλαμβάνει τὸ θέλημα τοῦ κυρίου του.

Δὲν εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡμίσεια ὥρα καὶ εἰς τὰ ἐμπρὸς πραγματικῶς ἐμαύριζεν ἀντικείμενόν τι : δάσος ἦτο δὲν διεκρίνετο· ἐκ δὲ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἐφάνησαν πάλιν οἱ ὁδοδεῖκται.

Ἐγένετο κατάδηλον ὅτι πάλιν εἰσῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

— Ἰδὲ πάλιν τὸ Γρίσκινο, ἐφώνησεν ὁ Νικήτας.

Καὶ πράγματι, τώρα ἀριστερόθεν εἶδον τὸ παγωμένον ὑποκάμισον τὸ κρεμάμενον ἐν τῇ αὐλῇ οἰκίας τινος. Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον εἰς το χωρίον ὁ ἄνεμος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκόπασεν, ἦν νηνεμία, θερμότης ἠκούοντο ἄσματα καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ κυνός. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπῆλθενῆ σκοτία ὥστε ἔν τισι παραθύροις εἶδον φῶτα. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὡδήγησε τὸ ἕλκυθρον πρὸς τὴν μεγαλειτέραν οἰκίαν τοῦ χωρίου καὶ ἐσταμάτησεν αὐτὸ ἐν τῇ αὐλῇ.

—Φώναξε τὸν Ταράσιον, εἶπεν οὗτος εἰς τὸν Νικήτας, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς χιόνος καλυφθὲν ἀλλὰ φωτιζόμενον παράθυρον καὶ διὰ τῆς μάστιγός του ἔκρουσεν αὐτό.

— Ποῖς εἶναι ; ἐφώνησαν ἔσωθεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Νικήτα.

—Οἱ Μπρεχούνοβοι, ψυχίτσα μου, ἀπήντησεν ὁ Νικήτας,—ἔξελθε ἐπὶ μικρόν.

Ἀπομακρυθέντες τοῦ παραθύρου καὶ ἀνοίξαντες τὴν διπλῆν θύραν τῆς οἰκίας ἐξῆλθον εἰς γέρων φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χωρικὸν ὑψηλὸν πίλον καὶ γούναν ἐρριμένην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ὁ υἱός του φέρων ἐρυθρὸν ὑποκάμισον καὶ δερμάτινα ὑποδήματα.

—Καλῶς ἤλθετε, εἶπεν ὁ γέρων.

—Ἐχάσαμεν τὸν δρόμον ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς, ἠθέλομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Γοριάτσκινο ἀλλ' ἰδοὺ ἤλθομεν εἰς τὸ χωρίον σας. Ἀνεχωρήσαμεν καὶ πάλιν ἤλθομεν ἐδῶ.

—Ἰδέ, πῶς ἀπεπλανήθητε ! εἶπεν ὁ γέρων, Πετρούσκα, πήγαινε, ἄνοιξον τὴν θύραν τοῦ σταύλου, εἶπεν οὗτος, ἀποταθεὶς εἰς τὸν υἱόν του.

Εὔκολον εἶνε, εἶπεν ὁ υἱός του δι' εὐθύμου τόνου τῆς φωνῆς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν σταῦλον.

—Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀδελφέ, δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ διανυκτερεύσωμεν εἶπεν ὁ Βασίλ. Ἀνδρέεβιτς.

— Ποῦ θὰ ὑπάγητε τὴν νύκτα, διανυκτερεύσατε ἐδώ.

—Ἐγὼ μετὰ χαρᾶς θὰ ἔμενον ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναχωρήσω.

—Τότε τοὐλάχιστον θερμάνθητε, ἐλθέτε πλησίον εἰς τὸ σαμοβάριον, εἶπεν ὁ γέρων.

—Δυνάμεθα να θερμανθῶμεν, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς —δὲν θα σκοτεινιάσῃ περισσότερον ἡ δὲ σελήνη θὰ ἀνατέλλῃ—θὰ φωτίσῃ.

—Ἄς εἰσέλθωμεν νὰ θερμανθῶμεν Νικήτα.

—Αἴ, δυνάμεθα, εἶπεν ὁ Νικήτας ὅστις ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ πολὺ ἐπεθύμει νὰ θερμάνῃ κατακλιθεὶς ἐπὶ τῆς θερμάστρας τὰ μέλη του.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς εἰσῆλθε μετὰ τοῦ γέροντος εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ Νικήτας ὡδήγησε τὸν ἵππον εἰς τὸν σταῦλον. Αἱ ὄρνιθες ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀλέκτορος ἤρχισαν νὰ φωνάζωσι. Τὰ πρόβατα φοβηθέντα ἔπαιον τοὺς πόδας των εἰς τὴν παγωμένην κοπρίαν καὶ συνεσπειρώθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁ δὲ κύων ἐν ἀπελπισίᾳ ὀργιλως ὑλάκτει διὰ τὴν εἰσέλευσιν τοῦ ξένου. Ὁ Νικήτας προσεφώνησενὅλα τὰ ζῶα, ἐζήτει συγγνώμην παρὰ τῶν ὀρνίθων καθησυχάζων αὐτὰς ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἀνησυχίσῃ, ἐπέπληξε τὰ πρόβατα διότι ἄνευ αἰτίας ἐφοβήθησαν καὶ δὲν ἔπκυσε ἀπὸ τοῦ νὰ συμβουλεύῃ τὸν κύνα καθ' ὃν χρόνον ἔθετον τὸν ἵππον ἐν τῷ σταύλῳ.

—Ἰδοὺ, οὕτω καλῶς ἔχει, εἶπεν ὁ Νικήτας ἀποτινάσσων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χιόνα. Ἰδέ, σκάνει ! Ἀρκεῖ τοιαύτη ὑλακή ! Ἀρκεῖ, μωρέ. Ἀρκεῖ. Μόνον ὁπου ἀνησυχεῖς, εἶπεν οὗτος, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα κλέπται, εἴμεθα ξένοι σας. Τοποθετήσας τὸ ἕλκυθρον, ὁ Νικήτας εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἦν ἡ πλουσιωτάτη τοῦ χωρίου. Ἡ οἰκογένεια τοῦ γέροντος εἶχε πέντε μερίδια ἀροσίμου γῆς ἀροτρία δὲ ἐπ' ἐνοικίῳ καὶ ἑτέρων. Ἐν τῷ σταύλῳ ὑπῆρχον ἓξ ἵπποι, τρεῖς ἀγελάδες, δύο μόσχοι καὶ εἴκοσι πρόβατα. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔζων εἴκοσι δύο ψυχαί : τέσσαρες ὡς οἱ τοῦ οἰκοδεσπότου νυμφευμένοι, ἓξ ἔγγονοι, δύο δυσέγγονοι τρία ὀρφανὰ καὶ τέσσαρες νύμφαι μετὰ τῶν τέκνων των. Ἡ οἰκογένεια αὕτη παρίστα ἐξαίσιόν τι φαινόμενον διότι ἦν ἡ μόνη ἥτις δὲν εἶχε διαιρεθῇ. Ἐν τούτοις καὶ ἐν αὐτῇ ἤρξατο ὑπόκωφος μεταξύ τῶν γυναικῶν ἔρις, ἥτις ἀναποφεύκτως θὰ ἀπήλλαγεν εἰς διαίρεσιν τῆς πολυμελοῦς ταύτης οἰκογενείας. Δύο υἱοὶ τοῦ οἰκοδεσπότου εἰργάζοντο ἐν Μόσχᾳ, ὁ δὲ τρίτος ὑπηρέτης ἐν τῷ στρατῷ. Τώρα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔζων ὁ οἰκοδεσπότης, ἡ σύζυγός του, ὁ ἔγγαμος υἱός του καὶ ἐκ Μόσχας διὰ τὴν ἑορτὴν ἐλθὼν υἱός του, ὅλαι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία· ἐκτὸς τῶν οἰκείων ἐφιλοξενεῖτο καὶ ὁ τοῦ γείτονος χωρίου δήμαρχος.

Ἄνωθεν τῆς τραπέζης ἐν τῷ δωματίῳ ἔνθα ἐκάθητο ὁ Βασίλ. Ἀνδρεεβιτς ἐκρέματο λάμπα ἀπλέτως φωτίζουσα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειντο τὰ διὰ τὸ τέϊον χρειώδη, φιάλη πλήρης βοτκας, ἐπιδόρπια κλπ. Ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ἐκάθητο ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς φέρων μόνον τὴν μικρὰν γούναν του καὶ τρίβων τοὺς παγωμένους μύστακας καὶ παρετήρει τῶν διαπεραστικῶν ὀφθαλμῶν του τοὺς ἐν τῷ δωματίῳ ὄντας. Ἐκτὸς τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς ἐν τῇ θέσῃ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτίθετο τὸ σαμαβάριον ἐκάθητο ὁ γέρων οἰκοδεσπότης ἔχων πολιὸν τὸν πώγωνα καὶ φέρων ὑποκάμισον ἐξ ὑφάσματος ὑφανθέντος ἐν τῇ οἰκίᾳ· παρ' αὐτὸν ἐκάθητο ὁ ἐκ Μόσχας ἐλθὼν υἱός του φέρων ἀγοραστὸν ὑποκάμισον καὶ ἔχων ἀθλητικοὺς ὤμους καὶ ὁ πρεσβύτερος υἱός του ἐπίσης ἔχων εὐρείαν ὠμοπλάτην, μακροὺς μύστακας, ἐν δὲ τῷ ἄκρῳ τῆς τραπέζης ἐκάθητο ἰσχνός τις καὶπυρρὰν τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα ἔχων γέρων — ὁ δήμαρχος.

Οἱ χωρικοὶ ἀφοῦ ἔπιον βότκαν καὶ ἔφαγον ἐκ τῶν ἐπιδορπίων ἡτοιμάσθησαν νὰ πίωσι τέϊον Ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ κινοῦσα τὸν λίκνον τοῦ νεογεννήτου τέκνου της ἐκάθητο ἡ σύζυγος τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ πρόσωπον εὐλογιασμένον, ἐρωτοξένει τὸν Β. Ἀνδρέεβιτς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Νικήτας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ οἰκοδέσποινα θέσασα βότκαν ἐν κυπέλλῳ προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Νικήταν.

— Μὴ ἀρκεῖται νὰ πίῃς, Νικήτα, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, πρέπει νὰ μᾶς συγχαρῇς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ εἶπεν ὁ γέρων.

Ἡ ὄψις καὶ ἡ ὀσμὴ τῆς βότκας ἰδίᾳ κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ὅτε ὁ Νικήτας εἶχε παγώσει καὶ ἀπηυδήσει ἰσχυρῶς ἐτάραξαν αὐτόν. Οὗτος ἐσκυθρώπασε καὶ ἀνατινάξας ἐκ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τοῦ πίλου του τὴν χιόνα ἔστη πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ τρὶς ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῶν, εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα οἰκοδεσπότην, κατὰ πρῶτον εἰς αὐτὸν ἐποίησεν ὑπόκλισιν, εἶτα εἰς ἅπαντας τοὺς παρὰ τὴν τράπεζαν καθημένους ἔπειτα εἰς τὰς γυναῖκας, συγχαίρων ἅμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ —Αἴ, ἐπάγωσες δέδο ; (θεῖε), εἶπεν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου ἰδὼν τὸ ὑπὸ τῆς χιόνος κεκαλυμμένον πρόσωπον, ὀφθαλμοὺς καὶ πώγωνα τοῦ Νικήτα.

Ὁ Νικήτας ἐξέβαλλε τὴν γούναν του, ἐτίναζεν αὐτὴν, ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ λιθίνων πλακῶν τῆς θερμότητος καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν

Καὶ εἰς αὐτὸν προσέφερον βότκαν. Ἐπέστη δι' αὐτὸν στιγμὴ κρισίμου πάλης: οὗτος ὀλίγον ἔλειψε νὰ λάβῃ τὸ κύπελλκαη καὶ νὰ ἐκκενώσῃ εἰς τὸ στόμα του τὸ ἀρωματικὸν καὶ σπινθηρίζον ὑγρὸν· ἀλλ' ἀτενίσας εἰς τὸ Β. Ἀνδρέεβιτς ἐνεθυμήθη τὴν ἔνορκον ὑπόσχεσίν του περὶ ἀποχῆς ἀπὸ τῶν μεθυστικῶν ποτῶν, ἐνεθυμήθη τὰ διὰ τὴν βότκαν πωληθέντα ὑποδήματά του, ἐνεθυμήθη τὸν μετὰ τῆς συζύγου του παρανόμως συζῶντα βαρελοποιόν, ἐνεθυμήθη τὴν ὑπόσχεσίν του κατὰ τὸ ἔαρ νὰ ἀγοράσῃ ἵππον, ἀνεστέναξε καὶ ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸ ποτήριον.

— Δὲν πίνω, ταπεινῶς εὐχαριστῶ, εἶπεν οὗτος σκυθρωπάζων καὶ ἀπῆλθε νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ παράθυρον.

— Διατὶ δὲν πίνεις, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου.

— Δὲν πίνω, δὲν πίνω, εἶπεν ὁ Νικήτας, χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐκαθάριζεν ἐκ τῶν πάγων τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνά του.

— Δὲν τὸν ὠφελεῖ, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς, καὶ πιὼν βότκαν ἔφερεν εἰς τὸ στόμα του τεμάχιον ὀστοῦ κρέατος προβείου.

— Αἴ, τότε νὰ πίῃ τέϊον, εἶπεν ἡ φιλόξενος οἰκοδέσποινα, φαίνεται ὅτι ὁ καϋμένος ἐπάγωσε.

— Τί, ἐκάμετε τὸ τέϊον;

— Ἕτοιμον εἶναι, εἶπεν ἡ νεωτέρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς διηγεῖτο πῶς ἀπεπλανήθησαν, πῶς δὶς ἐπέστρεψαν εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, πῶς περιεφέροντο ἐν τῇ χιόνι, πῶς ἀπήντησαν τοὺς μεθυσμένους.

— Ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὴν Μολτσάνοβκαν καὶ μικὸν ἔτι παιδίον δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ἔλκυθρον, σεῖς δὲ δὲν ἐφθάσατε! εἶπεν ὁ γέρων.

— Ἄλλως τε δύνασθε νὰ διανυκτερεύσητε ἐδώ. Αἱ γυναῖκες θὰ στρώσωσι, κατέπειθεν ἡ γραία.

— Αὔριον δύνασθε νὰ ἀναχωρήσητε, καλὸν θὰ ἦτο, ἐπεβεβαίου ὁ γέρων.

— Ἀδύνατον εἶναι, ἀδελφέ, ἔχω κατεπείγουσαν ἐργασίαν, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς,—μίαν ὥραν ἂν ἀμελήσῃς ἐντὸς ἑνὸς ἔτους δὲν δύνασαι νὰ τελειώσῃς τὴν ἐργασίαν σου, προσέθηκεν οὗτος ἐνθυμηθεὶς τὸ δάσος καὶ τοὺς ἐμπόρους οἵτινες πλειοδοτοῦντες θὰ τῷ ἀνήρπον τὸ ἔκτακτον τοῦτο εὕρημα. Τὶ λέγεις, θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, ἀπετάθη οὗτος εἰς τὸν Νικήταν.

Ὁ Νικήτας ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἀπήντα, ὡς φαίνεται, ὅλως ἦν βεβυθισμένος εἰς τὴν ἐκπάγωσιν τοῦ πώγωνος καὶ τοῦ μύστακος.

— Μήπως ἀποπλανηθῶμεν πάλιν, εἶπεν οὗτος μετὰ λύπης. Ὁ Νικήτας ἦν σκυθρωπὸς διότι περιπαθῶς ἤθελε νὰ πίῃ βότκαν καὶ τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατο νὰ κατευνάσῃ τοῦτο τὸ πάθος ἦν τὸ τέϊον, τέϊον δὲ ἀκόμη δὲν τῷ προσέφερον.

— Νὰ μᾶς ὁδηγήσουν μόνον ἕως οὗ λάβωμεν τὴν εὐθείαν διεύθυνσιν, εἶτα δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποπλανηθῶμεν· ἀφοῦ διέλθωμεν τὸ δάσος θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μέρος, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

— Ὅπως διατάσσητε, Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς εἶπεν ὁ Νικήτας, λαμβάνων τὸ προσφερόμενον αὐτῷ κύπελλον τεΐου.

— Νὰ πίωμεν τὸ τέϊον καὶ ὥρα μας καλή.

Ὁ Νικήτας οὐδὲν ἀντεῖπε, μόνον ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του καὶ μετὰ προσοχῆς θέσας τέϊον εἰς τὸ τρυβλίδιον ἤρξατο διὰ τοῦ ἀναθρώσκοντος ἀτμοῦ νὰ θερμαίνῃ τὰς παγωμένας χεῖρας του· εἶτα ἀποκόψας σμικρότατον τεμάχιον σακχάρου ἐποίησεν ὑπόκλισιν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην καὶ εἶπεν:

— Εἰς ὑγιείαν σας—καὶ ἐρρόφησε τὸ θερμαῖνον ὑγρόν.

— Ἄχ, νὰ μᾶς ὁδήγει τις ἕως οὗ λάβωμεν τὴν εὐθείαν διεύθυνσιν, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

— Διατὶ ὄχι, τοῦτο εἶναι δυνατόν, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος υἱός. Ὁ Πετρούχας θὰ ἑτοιμάσῃ τὸ ἔλκυθρόν μας καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἕως ἐκεῖ.

— Λοιπὸν ὡδήγησόν μας, ἀδελφέ, ἐγὼ πλέον θὰ σὲ εὐχαριστήσω.

— Διατὶ νὰ τὸν πληρώσῃς, εἶπεν ἡ φιλόφρων οἰκοδέσποινα.

— Εὔκολον εἶναι, εἶπεν ὁ Πετρούχας μειδιῶν, καὶ παρευθὺς λαβὼν ἐκ τοῦ ἥλου τὸν πίλον του ἔτρεξεν εἰς τὸν σταῦλον.

Ἕως οὗ ἑτοιμάσωσι τὸ ἔλκυθρον ὁ διάλογος ἐπανῆλθεν εἰς ἐκεῖνο τὸ θέμα ὅπερ διεκόπη κατὰ τὴν ἄριξιν τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς. Ὁ γέρων οἰκοδεσπότης παρεπονεῖτο εἰς τὸν γείτονα δήμαρχον κατὰ τοῦ τρίτου υἱοῦ του ὅστις ἐπὶ τῇ ἑορτῇ οὐδὲν τῷ ἀπέστειλεν ἐκ Μόσχας, ἐνῷ εἰς τὴν σύζυγόν του ἔστειλεν ὡς δῶρον γαλλικὸν κάλυμα τῆς κεφαλῆς.

— Διαφθείρεται ἡ νεολαία, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

— Ἀφότου ἤρξατο τὸ κακὸν τοῦτο, εἶπεν ὁ γέρων οἰκοδεσπότης, τὸ πᾶν ἄχαρι κατέστη. Οἱ νέοι διεφθάρησαν. Ἰδοὺ ὁ Δεμότσκιν συνέτριψε τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του.

— Ὅλον τὸ κακόν, ὡς φαίνεται, προέρχεται ἀπὸ τὸν πολὺν νοῦν.

Ὁ Νικήτας ἤκουε, παρετήρει τὸ πρόσωπον τῶν διαλεγομένων καί, ὡς φαίνεται, ἐπεθύμει καὶ οὗτος νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διάλογον, ἀλλ' ὁλοτελῶς εἶχε προσηλωθῇ εἰς τὸ τέϊον καὶ μόνον ἐν εἴδει ἐπινεύσεως ἐκίνει τὴν κεφαλήν του, οὗτος ἔπινεν ἓν ποτήριον τεΐου μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν θερμαινόμενον καὶ

ἀναλαμβάνοντα τὴν προτέραν του ἀμεριμνησίαν. Ὁ διάλογος ἐπὶ μακρὸν ἐξηκολούθησε περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, περὶ τῆς βλάβης ἐκ τῆς διαστάσεως τῶν υἱῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ ὁ διάλογος οὗτος δὲν ἦν ἀφῃρημένος ἀλλ' ἥπτατο ὑποθέσεως ἐνδιαφερούσης τὴν παροῦσαν οἰκογένειαν, διότι ἐγένετο λόγος περὶ τῆς διαιρέσεως τὴν ὁποίαν ἀπῄτει ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις παρῶν καὶ σκυθρωπάζων ἐσιώπα. Ὡς ἐφαίνετο ὁ διάλογος ἥπτατο τοῦ πρωτοῦ μέρους καὶ τὸ ζήτημα ἐνδιέφερεν ἅπαντας τοὺς οἰκιακούς, οἵτινες ἐξ αἰδημοσύνης ἐνώπιον τῶν ξένων δὲν ἐξέθετον λεπτομερῶς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ γέρων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ καὶ μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν χωρισμὸν ἐν ὅσῳ ζῇ καὶ ὅτι ἅμα γίνῃ τοιοῦτος χωρισμὸς ἡ οἰκία θὰ καταστραφῇ.

— Ἰδοὺ τὶ συνέβη εἰς τὴν οἰκογένειαν Ματβέεφ, εἶπεν ὁ δήμαρχος. Πρὶν ἢ χωρισθῶσιν οὗτοι κυπόρουν, μετὰ δὲ τὸν χωρισμὸν οὐδὲν ἀπέμεινεν εἰς ἕκαστον.

— Καὶ σὺ οὕτω θέλεις νὰ κατανυτήσῃ ἡ οἰκογένειά μας, εἶπεν ὁ γέρων οἰκοδεσπότης πρὸς τὸν υἱόν του.

Οὗτος οὐδὲν ἀπήντησε καὶ ἐπέστη βαρεία σιγή. Ταύτην διέκοψεν ὁ Πετρούχας ὅστις ἀφοῦ ἡτοίμασε τὸ ἔλκυθρον εἶχεν ἐπανέλθει πρό τινων στιγμῶν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ διαλόγου ἐμειδία.

— Ὁ Πούλσων, εἶπεν ὁ Πετρούχας, ἀναφέρει ἕνα μῦθον. Εἷς πατὴρ ἔδωκεν εἰς τοὺς υἱούς του νὰ συντρίψωσι μίαν δέσμην ράβδων. Οὗτοι διὰ μιᾶς τὴν δέσμην δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συντρίψωσιν, εὐκόλως ὅμως ἔπραξαν τοῦτο διαλύσαντες αὐτήν. Οὕτω καὶ ἡ ὑπόθεσίς μας, εἶπεν οὗτος μειδιῶν. Ἕτοιμον εἶναι τὸ ἔλκυθρον, ἐπρόσθεσεν οὗτος.

— Ἀφοῦ εἶνε ἕτοιμον ἂς ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς. Περὶ δὲ τοῦ χωρισμοῦ, παπποῦ, μὴ ὑποχώρει.

— Δὸς ἀναφορὰν εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ἐκεῖνος θὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

— Ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρογνωμονεῖ, μελαγχολικῶς εἶπεν ὁ γέρων, ὥστε δὲν εὑρίσκω ἡσυχίαν ἀπὸ αὐτόν. Ὁπόσον ἐπειράσθη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ!

Ὁ Νικήτας ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἀφοῦ ἔπιε τὸ δέκατον ποτήριον τοῦ τεΐου δὲν τὸ ἀναποδογύρισεν ἀλλὰ τὸ ἀφῆκεν ἐνώπιόν του ἀναμένων ὅπως ἡ οἰκοδέσποινα θέσῃ αὐτῷ καὶ ἄλλο τέϊον. Ἐν τούτοις ζέον ὕδωρ δὲν εἶχεν ἀπομείνει ἐν τῷ σαμοβαρίῳ, ἡ δὲ οἰκοδέσποινα δὲν ἐπρόφθασε νὰ θερμάνῃ ὕδωρ, διότι ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἠγέρθη ὅπως λάβῃ τὴν γούναν του. Δὲν ἠδύνατο ὁ Νικήτας νὰ πράξῃ ἄλλως. Καὶ οὗτος ἠγέρθη, ἀπώθεσε τὸ τεμάχιον τοῦ σακχάρου τὸ ὁποῖον ἐκ πάντων τῶν μερῶν εἶχε δαγκάσει πίνων τὸ τέϊον, ἀπέμαξε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὑποκαμίσσου του τὸ κάθιδρον πρόσωπόν του καὶ ἀπῆλθεν ὅπως λάβῃ τὴν γούναν του. Οὗτος ἐνδυθεὶς βιαίως ἀνεστέναξε καὶ εὐχαριστήσας τοὺς οἰκοδεσπότας καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θερμοῦ καὶ φωτεινοῦ δωματίου εἰς τὴν σκοτεινὴν, ψυχρὰν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσβαλλομένην αὐλήν. Ὁ Πετρούχας ἐνδυθεὶς τὴν μυλωτήν του ἐκράτει ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς τὸν ἵππον καὶ ἀπήγγελε μειδιῶν στίχους ἐκ τοῦ Πούλσον.

Καταιγὶς μετὰ σκότους τὸν οὐρανὸν καλύπτει
χιονοστρόβιλοι λυσσωδῶς φαίνονται,
ὁ ἄνεμος ὡς ἄγριον θηρίον ἀρύεται . . .

Ὁ Νικήτας κατένευε κλίνων τὴν κεφαλήν του καὶ διώρθωνε τὰ ἡνία τοῦ ἑλκύθρου. Ὁ οἰκοδεσπότης προπέμπων τὸν Β. Ἀνδρέεβιτς ἐκράτη φανάριον ὅπως φωτίσῃ τοὺς ἀπερχομένους, ἀλλὰ τοῦτο παρευθὺς ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἐν τῇ αὐλῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καταιγὶς ἐγένετο ἔτι ἰσχυροτέρα.

— Ὁπόταν ὁ καιρὸς ἠλλοιώθη, εἶπεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς, μὲ τοιοῦτον καιρὸν δυσκόλως θὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ μείνωμεν ἐδώ, διότι κατεπείγουσα ἐργασία . . ! Ἔπειτα πλέον ἡτοιμάσθημεν, τὸ ἔλκυθρον τοῦ οἰκοδεσπότου ἐξήχθη. Θὰ φθάσωμεν, ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ. (ἀκολουθεῖ).

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Ἀστραπῆς» ὅσων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1895, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, των, διότι θὰ διαγραφῶσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς Διεκπεραιώσεως ἀνεξαιρέτως πάντες ὅσοι καθυστερήσωσι τὴν συνδρομήν των πέραν τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Εἰδοποιοῦμεν τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι ὁπόταν πληρώνωσι τὴν συνδρομήν των εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους παρ' ἡμῶν νὰ ζητῶσι καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς Διευθύνσεως, διότι ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΦΥΛΑΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Πρό τινος χρόνου ἐν Μόσχᾳ ἐγένετο δημοσία συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ τμήματος τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἑταιρίας τῶν φίλων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἀνθρωπολογίας καὶ ἐθνογραφίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ γραμματεὺς τοῦ τμήματος ἐποίησε διάλεξιν περὶ τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου παρὰ διαφόροις ἐν Ρωσσίᾳ φυλαῖς ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξέθετο τὰς ἰδίας του παρατηρήσεις. Οὗτος ἀνέφερεν ὅτι ἐντὸς ὀκτὼ ἐτῶν ἐστάθμησε 603 ἐγκεφάλους ἀποθανόντων ἀνδρῶν. Ἐκ τῶν παρατηρήσεών του ἐπείσθη ὅτι τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῆς ἡλικίας, τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς φυλῆς. Τὸ μέσον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου κατὰ 603 σταθμήσεις ἀνέρχεται εἰς 1,372,7 γραμμάρια. Τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου θεωρουμένου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν, τὸ μέγιστον βάρος ἔχουσιν οἱ ἄνδρες ἀπὸ τῆς 20οῦς ἕως τῆς 30οῦς ἡλικίας, δηλαδὴ 1,387 γραμμάρια κατὰ μέσον ὅρον ἐν 411 περιπτώσεσι· εἶτα, μετὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ἡλικίας τὸ βάρος βαθμηδὸν ἐλαττοῦται κατὰ τρόπον ὥστε οἱ ἄνδρες ἀπὸ τῆς 30οῦς—τῆς 40οῦς ἡλικίας των ἔχουσιν ἐγκέφαλον βάρους 1,371 γραμμαρίων, ἀπὸ τῆς 40οῦς—τῆς 50οῦς ἡλικίας των — 1.351 γραμμαρίων, ἀπὸ τῆς 50οῦς—τῆς 60οῦς ἡλικίας των—1,322 γραμμαρίων, οἱ δὲ γέροντες ἀπὸ τῆς 70οῦς—τῆς 80οῦς ἡλικίας των ἔχουσιν ἐγκέφαλον βάρους μόνον 1,305,9 γραμμαρίων. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἀναστήματος ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καταφαίνεται ἐκ τοῦ, ὅτι τὸ μέγιστον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουσιν οἱ ἄνδρες οἵτινες εἶχον ὕψος ὑπὲρ τὰ 180 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, δηλαδὴ βάρος 1.419,2 γραμμαρίων, οἱ δὲ χαμηλότεροι τῶν 160 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου εἶχον βάρος μόνον 1.339,9 γραμμαρίων. Οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Ρωσσίας εἶχον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου 1,368 γραμμαρ. (ἐν 184 περιπτώσεσι σταθμήσεως), οἱ δὲ τῆς μικρᾶς Ρωσσίας— 1,365,8 γραμμαρ. (ἐν 112 περιπτ. σταθμήσεως. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Ρωσσίας ἐν τοῖς βορείοις καὶ βορειο-ανατολικοῖς κυβερνείοις ἔχουσι βαρύτερον ἐγκέφαλον ἢ οἱ τῶν κεντρικῶν κυβερνείων· παρὰ τοῖς πρώτοις ὁ ἐγκέφαλος ἔχει βάρος 1.423 γραμμαρ., παρὰ δὲ τοῖς δευτέροις μόνον — 1,341 γραμμαρ. Παρὰ τοῖς Πολωνοῖς τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου (ἐν 77 περιπτώσεσιν) ἦν 1.393 γραμμαρ. Οἱ ἐν Καυκάσῳ αὐτόχθονες εἶχον βάρος ἐγκεφ. 1.416.7 γραμμαρ. αἱ φινικαὶ φυλαὶ—1.383,4, γραμμαρ., αἱ τουρκο-ταταρικαὶ—1.406,3 γραμμαρ. (ἐν 18 περιπτώσ.). Οἱ Ἑβραῖοι, ὡς οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἕλληνες, εἶχον βάρος ἐγκεφάλου περίπου 1.349,8 γραμμαρίων.

ΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΕΓΓΥΤΑΤΩ ΜΕΛΛΟΝΤΙ

Ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ περιοδικῷ Philadel pdia Record ἀμερικανός τις ἐπιστήμων ἰσχυρίζετο περὶ τῶν μεγάλων κατακτήσεων τὰς ὁποίας θὰ κατορθώσῃ ἡ χημεία μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἐν τῷ κοινῷ βίῳ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, καὶ τὸ κυριώτερον, ἐν τοῖς ἐδωδίμοις τοῖς παρεχομένοις ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως. Λίαν ταχέως, γράφει οὗτος, θὰ ἐπιστῇ ὁ καιρὸς ὅτε ἐν τοῖς μαγειρίοις τῶν ἀρίστων ἑστιατορίων τὰ ροστμπίφια, οἱ φιλέδες καὶ αἱ πρυζόλαι θὰ κατασκευάζωνται χυμειακῶς ἐν τοσαύτῃ τελειότητι ὁποίαν οὐδέποτε ἔφθασεν ἡ μαγειρικὴ τέχνη. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων παραδέχεται ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χημείας ἐν τῇ διατροφῇ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ μιᾶς θὰ καταστρέψῃ τοὺς εὐρεῖς κλάδους τῆς βιοτεχνίας παρέχοντας ἄρτον εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ἕνεκα τούτου οὗτος παραδέχεται τὴν ἀνάγκην τῆς χρήσεως, ὁμοῦ μετὰ τῶν τροφίμων ἐκ χυμειακῆς καταγωγῆς, τῆς φυσικῆς τροφῆς ἐκ κρέατος καὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐν περιορισμένῃ ἀναλογίᾳ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν σημαντικῶν οἰκονομικῶν κρίσεων. Πρέπει, γράφει οὗτος, νὰ φειδόμεθα ἐν πρώτοις τῶν συμφερόντων τῆς πολυαρίθμου τάξεως τῶν παραγωγῶν, ἐν τούτοις οὐχὶ μακρὰν ἡ ἐποχή, ὅτε ἐν ἁπάσαις ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις θὰ κατακρίνῃ ἡ κοινὴ γνώμη τὴν σφαγὴν τῶν ζώων πρὸς διατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο δὲν εἶναι αὐτοπία, διότι εἰς τὰς ἐπιτυχίας τῆς χημείας ἠνοίχθη ἀπέραντος ἔκτασις. Ἐν τέλει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων παράγει ὡς ἀληθέστατον σημεῖον τῆς ἐγγυζούσης μετατροπῆς τῶν πραγμάτων τὰ τεχνικῶς παρασκευαζόμενα ἐκ καρπῶν ἡδύποτα, τὴν σάκχαριν, τὸν πάγον, τὰ ἔλαια, καὶ ἑτέρας σκευασίας κτλ. Τὴν γνώμην ταύτην συμμερίζεται ἐν μέρει καὶ ὁ διάσημος γάλλος μηχανικὸς Μπερτελώ.

ΚΙΝΗΤΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ

Κατὰ τὸ 1892 ἡ πολιτεία Νέα Ὑόρκη ἐψήφισεν νόμον ἐπιτρέποντα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης νὰ δανείζῃ ἐπ' ὡρισμένῳ χρόνῳ ὁλοκλήρους συλλογὰς βιβλίων ἀποτελουμένας ἐκ συγγραμμάτων ἅτινα ἐν δύο σώμασι εὑρίσκονται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἢ ἐπίτηδες πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα σκοπὸν ἀγοράζονται. Ἅπασαι αἱ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας διατελοῦσαι βιβλιοθῆκαι, οἱ σύλλογοι καὶ αἱ κοινότητες δύνανται νὰ ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τούτων τῶν βιβλίων ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ ὑποδεικνυομένους ὅρους. Ἡ ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ δημόσιος βιβλιοθήκη παρέχει πρὸς ἀνάγνωσιν ἐπὶ ἓξ μῆνας συλλογὰς βιβλίων ἀποτελουμένας ἐξ ἑκατὸν συγγραμμάτων καὶ λαμβάνει πέντε δολλάρια πρὸς κάλυψιν τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων καὶ τῆς ἐκτυπώσεως τῶν καταλόγων. Τοιαῦται συλλογαὶ βιβλίων ἀποστελλονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ διευθύνοντος δημόσιόν τινα βιβλιοθήκην ἐν τῇ πολιτείᾳ ἢ ἐπὶ τῇ ὁμοθύμῳ ἀναφορᾷ εἴκοσι πέντε κατοίκων· ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει πρέπει νὰ ὑποδειχθῇ κάτοικός τις ἔχων ἀκίνητον περιουσίαν καὶ λαμβάνων τὴν εὐθύνην περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν βιβλίων. Παρόμοιαι κινηταὶ βιβλιοθῆκαι παρέχονται καὶ εἰς τοὺς ἰθύντορας τῆς οὕτω καλουμένης πανεπιστημιακῆς κινήσεως (Universitu commotion), ὡς καὶ εἰς διάφορα ἀναγνωστήρια καὶ λέσχας ἐπιδιώκοντα ἐκπαιδευτικὸν σκοπόν. Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσχηματίσθησαν καὶ ἡμίσεις βιβλιοθῆκαι ἀποτελούμεναι ἐκ πεντήκοντα συγγραμμάτων ἅτινα δανείζονται ἐπὶ πληρωμῇ τριῶν δολλαρίων.

Κατ' ἀρχὰς ἐσχηματίσθησαν δέκα τοιαῦται κινηταὶ βιβλιοθῆκαι ἐξ ἑκατὸν συγγραμμάτων· κατὰ τὸν σχηματισμὸν τούτων τῶν βιβλιοθηκῶν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἐκπαιδευτικοὶ σκοποὶ καὶ ἡ ἱκανοποίησις ἐκείνων τῶν ἀναγνωστῶν οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ ἀναγινώσκωσι βιβλία χάριν διασκεδάσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν βιβλιοθηκῶν ἔπρεπε νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ ποικιλία τῶν διαθέσεων τοῦ ἀναγινώσκοντος δημοσίου καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἔν τισι βιβλιοθήκαις κατ' ἐξοχὴν εὑρίσκοντο συγγράμματα τοιούτων συγγραφέων, οἷοι εἶναι ὁ Βάλτερ Σκότ, ὁ Τέκκερεη, ὁ Δίκενσ καὶ ἄλλοι, ἐν ἑτέραις—κατ'ἐξοχὴν βιβλία χάριν τῶν αὐτοδιδάκτων, δημώδη ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ τὰ παρόμοια. Ἐν ταύταις ταῖς ἑκατὸν βιβλιοθήκαις τὰ βιβλία κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δύνανται νὰ ταξινομηθῶσιν εἰς τὰς ἀκολούθους κατηγορίας: καλὰ γράμματα (belles lettres)—22)οο, ἱστορία—18 ο)ο, βιογραφίαι—13 ο)ο, περιηγήσεις 11 ο)ο, φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ ἐφαρμογὴ ἐν τῇ πράξει—9 ο)ο, σοσιολογία—5 ο)ο, θρησκεία καὶ ἠθικὴ—4 ο)ο, ὡραῖαι τέχναι—3 ο)ο. διάφορα—15 ο)ο. Ἐκτὸς τούτων ἐσχηματίσθησαν μικραὶ βιβλιοθῆκαι ἐκ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν συγγραμμάτων, ἐπιδιώκουσαι εἰδικὸν σκοπόν: αὗται ἀποτελοῦνται ἐκ συγγραμμάτων περὶ πολιτικῆς οἰκονομίας, ἀγρονομίας, γαλλικῆς ἱστορίας καὶ ἱστορίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὡς πᾶσα ἐπιχείρησις τῶν Ἀμερικανῶν ἐξ ἀρχῆς ἀποβλέπει πρὸς πρακτικὸν σκοπόν, οὕτω καὶ ἡ ἵδρυσις τῶν κινητῶν βιβλιοθηκῶν πρακτικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουσα ἐπέφερεν ἀξιολόγους σκοπούς. Ἡ πρώτη κινητὴ βιβλιοθήκη ἀπεστάλη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1893, εἶτα δὲ ἐν διαστήματι ὀκτὼ μηνῶν τ. ε. μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπεστάλησαν ὀκτὼ τοιαῦται βιβλιοθῆκαι, τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος ἐζητήθησαν 125 βιβλιοθῆκαι. Αἱ βιβλιοθῆκαι αὗται ἐταξείδευσαν εἰς 86 πόλεις, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν δανεισθέντων βιβλίων ἀνῆλθεν εἰς 11,900. Ἀξιοπέρεργον εἶναι ὅτι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπωλέσθη ἓν μόνον βιβλίον ἀξίας 70 ἑκατοστῶν ληφθέντα παρὰ τοῦ ἀπολέσαντος αὐτό. Ἐν διαστήματι ἡμίσεως ἔτους ἑκάστη τοιαύτη βιβλιοθήκη εἶχε κατὰ μέσον ὅρον 290 ἀναγνώστας· ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστῶν ἦν 66, ὁ δὲ μέγιστος 609. Ἀκόμη καὶ αἱ μικραὶ βιβλιοθῆκαι εἶχον κατὰ μέσον ὅρον 338 ἀναγνώστας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐπιτυχία τελείως ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἐπιχείρησις τῆς διαδόσεως παρὰ τῷ λαῷ βιβλίων διὰ τῶν κινητῶν βιβλιοθηκῶν ἵσταται ἐπὶ στερεᾶς βάσεως ἐν Ἀμερικῇ διότι τὸ παράδειγμα τῆς πολιτείας Νέας Ἰόρκης ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι πολιτεῖαι.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Οἱ κατοικοῦντες τὰς νήσους τῶν Φιλιππίνων κλίνουσι βαθέως ἔχοντας τὰς χεῖρας, εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ὑψοῦντες τὸν ἕνα πόδα.

Οἱ Λάπονες χαιρετοῦν ἐγγίζοντες τὴν μύτην αὐτῶν εἰς τὴν μύτην τοῦ χαιρετιζομένου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ πορθμοῦ Σούνδ ἀνυψοῦντες τὸν ἀριστερὸν πόδα τοῦ χαιρετιζομένου τὸν βάλλουσιν εἰς τὴν δεξιὰν κνήμην, καὶ ἐκεῖθεν τὸν φέρουσιν εἰς τὸ πρόσωπον.

Οἱ Αἰθίοπες λαμβάνουν μέρος τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἄλλου καὶ τὸ δένουν περὶ ἑαυτῶν.

Οἱ Ἰάπονες χαιρετοῦν καθ' ὁδὸν ἐκβάλλοντες ἓν πέδιλον αὐτῶν, οἱ δὲ Ἀστραχανοὶ ἐκβάλλουν καθ' ὁδὸν τὰ σανδάλιά των·

Οἱ Κινέζοι ἀπαντώμενοι μετὰ μακρινὸν ἀποχωρισμὸν γονυπετοῦσι, κλίνοντες τὴν κεφαλὴν δὶς καὶ τρὶς εἰς τὸ ἔδαφος· καὶ προσποιούμενοι λέγουσι τόσα πράγματα (κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποκειμένου) ὥστε χρειάζεται προμελέτη μεγάλη, ὅταν πρόκειται περὶ μεγάλων ὑποκειμένων.

Ο ΑΙΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

ΓΑΜΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε ἀριθ. 17).

—

— Διαβόλου υἱέ, εἶπα καθ' ἑμαυτόν, ἂν ἐστάθην ἀνόητος, πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ τὸ κρύψω ὅσον τὸ δυνατόν. Τραχὺ καὶ σκληρὸν ἦτον τὸ ῥάπισμα, ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο ν' ἀπελπισθῶ· ὁ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, ὅταν τύχῃ καὶ τὴν πάθῃ μίαν φοράν, εὑρίσκει τὸ μέσον νὰ καλύψῃ τὴν ἧττάν του, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ συλλογισθῶ.

Καὶ, λέγων ταῦτα, ἔτρεχα πάντοτε, καὶ ἔτρεχα ταχέως. Αἱ ἰδέαι μου ἔβραζαν καὶ ἐχόχλαζαν εἰς τὴν κεφαλήν μου, ὡς τὰ πνευματώδη ἐκεῖνα κρασία, τὰ ὁποῖα συντρίβουν τὸ βωκάλιον ὅταν δὲν εὑρίσκουν ἔξοδον. Ἐφοβήθην ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἀταξίαν, διὰ τὴν πάντοτε αὐξάνουσαν ἀλλοίωσιν τοῦ πάσχοντος λογικοῦ μου. Εὐτυχῶς ὅμως καὶ δι' αὐτὸ καὶ δι' ἐμέ, ὁ τοκετὸς δὲν ἐβράδυνεν· ἐγέννησεν ἀπόρασιν γενναίαν, τὴν ὁποίαν, ἅμα γεννηθεῖσαν, ἐνηγκαλίσθην ὡς τὴν μόνην σανίδα τῆς σωτηρίας μου.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀγάπης, ἀλλὰ περὶ λήθης τῆς νεάνιδος ἐκείνης, καὶ κατὰ τοῦτο ἤῤῥαν μέσον ἐπιτυχίας ἕτοιμον. Τί ἠρχόμην νὰ κάμω εἰς Μ... καὶ ποῖος ἦτον ὁ σκοπός μου πρὶν δελεασθῶ ἀπὸ τὴν σειρῆνα ἐκείνην; Ἠρχόμην νὰ νυμφευθῶ· γυναῖκα ἐζήτουν, καθὼς ἡ ἄπιστος ἐκείνη ἐζήτει ἄνδρα. Διατί νὰ μὴν ὑποθέσω ὅτι εἶδα ὄνειρον, ὅτι τὰ συμβάντα ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἦσαν χίμαιρα, ὅτι τὸ μωρὸν ἐκεῖνο τοῦ βίου μου ἐπεισόδιον ὑπῆρξε μόνον εἰς τὴν φαντασίαν μου: Τώρα, ἀφοῦ πλέον ἐξύπνησα καὶ δὲν κοιμῶμαι, τί ἄλλο μένει νὰ πράξω, εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, καὶ νὰ κύψω τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ἀνθόπλεκτον ζυγὸν τοῦ ὑμεναίου;

Θ'

— Διαβόλου υἱέ! θέλω νὰ νυμφευθῶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν, εἶπα καὶ ἔχωσα ἕως τὰ ὀφρύδια τὸν πῖλόν μου! Ω! ἂν ἡ σύζυγός μου ἦτον ὡραία ὡς αὐτή. Ὁποῖος θρίαμβος! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Μοῦ μένει λοιπὸν ἡ ἄλλη εὐτυχία, ὁ ἀντίζηλός μου νὰ τύχῃ κάνεις βάναυσος ἄνθρωπος, κάνεις ὑπηρέτης ἐργαστηρίου, ὥστε νὰ μ' ἐνθυμηθῇ ἡ ἄπιστος καὶ νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν της. Ὦ! τότε ὁποῖον μειδίαμα περιφρονήσεως, σαρκασμοῦ, ἐμπαικτικῆς εὐσπλαγχνίας θὰ ἐκτοξεύσω κατ' αὐτῆς... Δέκα ἔτη ἔδιδα τῆς ζωῆς μου πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς τοιαύτης στιγμῆς.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὡραίου τούτου σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν καὶ ὡς ἐκδίκησιν, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤμην ὀλίγον μακράν, χάρις εἰς τὴν μανιώδη καὶ ἄσκοπον τῶν ποδῶν μου ταχύτητα. Ἂν καὶ ταχέως ἐπίσης περιπατῶν, μόλις μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψα. Διέταξα τότε εὐθὺς νὰ ζευχθοῦν οἱ ἵπποι καὶ νὰ φορτωθοῦν τὰ ἔπιπλά μου.

Καὶ τῷόντι, διατὶ ν' ἀφήσω τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἅμαξαν; Τί ἀνάγκην εἶχα νὰ μείνω πλέον εἰς Μ... Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ χρησιμεύσῃ ἡ αὐτὴ ἅμαξα; μόνον ἀντὶ νὰ τρέχῃ καλπάζουσα, ὡς ἐνόμιζα, πρὸς τὰ μεθόρια, θὰ ὑπήγαινεν ὀλίγον ἀργότερα καὶ σιμότερα, δύο λεύγας μόνον μακράν, εἰς Κουβιὲρ, τὴν κατοικίαν τῆς καλῆς θείας μου, ἥτις ἴσως τόσον ταχέως δὲν θὰ μ' ἐπερίμενε.

Καὶ δὲν μ' ἐπερίμενε βεβαίως τὴν ὥραν ἐκείνην, διότι, ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ὅπου συνείθιζε νὰ κάθηται, εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς τῶν πρὸς τὸν κῆπον παραθύρων, δὲν ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤμην ἐγώ. Ὁποία σπουδή! ὁποία προθυμία! Ἡ γνωστή πρὸς τὸν γάμον ἐναντιότης μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἤλπιζαν νὰ νικήσουν τόσον εὐκόλως, τόσον ὀλίγον ἐσυμφώνει μὲ τὴν ἐκπληκτικὴν ἐκείνην ταχύτητα, ὥστε ἡ κυρία Σωφρονία σχεδὸν ἐτρόμαξε, καθὼς μοῦ τὸ ὡμολόγησε μεταταῦτα. Μήπως ἐνόμισεν ὅτι κακὴ ἦτον ἡ ἀτομική μου κατάστασις, καὶ ὅτι τὸ δελεαστικὸν θέλγητρον τῆς μελλούσης νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὴν προικὸς ἦτον ἡ πεζικὴ καὶ μόνη ἀληθὴς τοῦ ὡραίου τούτου κινήματος ἐξήγησις: Ἂν ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν ἦτον εὐμενής, κατ' εὐτυχίαν δὲ, ἦτον οὔτε ἀληθής, διότι —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, καὶ θὰ σᾶς σκανδαλίσῃ ἴσως—δὲν εἶχα οὔτε δανειστὰς οὔτε χρέη.

Μετὰ τὰ πρῶτα τῆς ὑποδοχῆς φιλοφρονήματα, ὁ λόγος ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τὰ περὶ γάμου. Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ θεία μου ἐξηγήθη ἐκτενέστερον περὶ τῆς μνηστῆς μου, καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτον κατὰ πάντα ἐξαίρετος. Δὲν ἐναντιώθην εἰς τίποτε, ὅλα τὰ ἤῤῥαν καλὰ, ἐπωφελῆ καὶ κατ' εὐχήν. Ἐδήλωσα μόνον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα· εἶπα ὅτι εἶχα συμφέροντα ἀπαιτοῦντα τὴν ταχίστην ἐπιστροφήν μου εἰς Παρισίους, καὶ ἐζήτησα νὰ γείνουν αἱ ἀναγκαῖαι ἐκκλησιαστικαὶ διακηρύξεις καὶ ἡ τελετὴ ἄνευ ἀναβολῆς. Ἤ-

θελα νὰ μὴ μὲ ὑπερβῇ πολὺ εἰς τὴν ταχύτητα ἡ κυρία Κουρβὶλ, καὶ νὰ τὴν προλάβω μάλιστα ἂν ἦτον δυνατόν.

Ἡ θεία μου εἶπε ναὶ εἰς ὅλα. Ὁ γάμος οὗτος ἦτον πολὺ ἐπιθυμητὸς εἰς αὐτὴν, καὶ ἡ προθυμία της μεγαλητέρα τῆς ἐδικῆς μου. Ἀπεφασίσθη, τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, νὰ ἑτοιμασθῇ τὴν ἐπαύριον τὸ ὄχημα, καὶ νὰ ὑπάγωμεν μετὰ πομπῆς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν κύριον Δὲ Κουρβὶλ καὶ τὴν κυρίαν θυγατέρα του. Ἰδοὺ ὄνομα ὁποσοῦν εὐπρεπέστερον παρὰ τὸ τοῦ Δουφούρ. Ἀλλ' ἠπατήθη τις τοσάκις πιστεύσας εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ σάκκου κατὰ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν, ὥστε τοῦτο, καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς, πολὺ πρᾶγμα δὲν ἐτάραινε. Τελοσπάντων, θὰ ἐβλέπαμεν.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Σωφρονία ὑπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ στολισθῇ, καὶ ἔστειλε καὶ ἐμὲ νὰ κάμω τὸ ἴδιον. Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἀνέβημεν εἰς τὸ ὄχημα, καὶ διευθύνθημεν πρὸς τὴν πόλιν. Ἡ στολή μου ἤρεσε καταπολλὰ τῆς θείας μου, καὶ ἐνέκρινε τὴν περὶ τὰ ἐνδύματα φιλοκαλίαν μου· τοῦτο ἔπρεπε νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ περὶ τῆς προξενηθησομένης εἰς τὴν μνηστήν μου ἐντυπώσεως. Ἐπειδὴ ὁ μὲν δρόμος δὲν ἦτον πολὺς, οἱ δὲ ἵπποι ταχύτατοι, μετ' ὀλίγον ἐμβήκαμεν εἰς Μ... καὶ τρία λεπτὰ μετὰ ταῦτα, ὁ ἡνίοχος ἐστάθη ἔμπροσθεν μεγάλης καὶ ὡραίας οἰκίας, τῆς τοῦ κυρίου Κουρβὶλ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔμελλα νὰ νυμφευθῶ διὰ πεῖσμα, καὶ—τὶς ἠξεύρει;—ἴσως ν' ἀγαπήσω διὰ πεῖσμα, ἠσθάνθην συγκίνησιν περιεργίας τόσον σφοδρὰν, ὥστε ἄρχισε νὰ πάλλῃ ἡ καρδία μου.

Μᾶς εἰσήγαγαν εἰς αἴθουσαν μεγάλην καὶ μεγαλοπρεπῆ, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ μεγαλοπρέπεια ἦτον μεγαλητέρα τῆς ἐντελοῦς φιλοκαλίας· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα τόσον ἀπαιτητικοὶ πρὸς τοὺς νεοπλούτους. Ὁ κ. Κουρβὶλ εἶχε βεβαίως μάθει ὅτι ἤλθαμεν, καὶ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη σχεδὸν εὐθὺς, καὶ εἰσῆλθεν ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τοῦτον ἠκολούθει δειλῶς ἡ θυγάτηρ του.

Καθὼς τοὺς εἶδα ἀφῆκα κραυγήν.

Ὁ κύριος Κουρβὶλ ἐπίσης.

Μόνη ἡ κυρία Κουρβὶλ ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, χωρὶς ὅμως νὰ κρύψῃ ὁλωσδιόλου χλευαστικόν τι καὶ πονηρὸν μειδίαμα.

Ἡ δὲ θεία μου μᾶς ἐξέλαβε τρελλοὺς καὶ τοὺς δύο.

Δὲν θὰ σᾶς τυραννήσω, Ἀναγνῶσταί μου, βραδύνων τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κουρβὶλ ἦσαν αὐτοὶ, αὐτότατοι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δουφούρ, οἱ συνοδοιπόροι μου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξηγεῖ ἀκόμη εὐκρινῶς τὰ πράγματα, καὶ εἶνε ἀνάγκη σχολιάσεως.

Ὁ κύριος Δὲ Κουρβὶλ, λεγόμενος καὶ—τὸ σωστότερον—Δουφούρ, μόνον ὑπὸ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα ἐγνωρίζετο εἰς Μ... Δὲ Κουρβὶλ ἦτον τὸ ὄνομα τοῦ πενθεροῦ του, ὅστις, ἔμπορος ὢν ὡς ἐκεῖνον, εἶχε συστήσει ἐμπορικὴν ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ. Μὲ τὸν καιρὸν, ὁ γαμβρὸς, συνειθισμένος νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς γυναικός του, πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τούτου, καὶ τὴν ἀποχώρησίν του ἀπὸ τὴν ἐμπορίαν, ὑπέγραφε Κουρβὶλ, ἀλλὰ μόνον ὡς συμπλήρωμα τῆς πατρωνυμικῆς του ἐπωνυμίας, καὶ χωρὶς κάμμίαν ἀξίωσιν ἀριστοκρατικῆς ἐπιδείξεως. Ἡ δὲ θεία μου, προκατειλημμένη οὖσα ὑπὲρ τῆς εὐγενείας, ἂν καὶ δελεασθεῖσα ἀπὸ τὴν πολλὴν προῖκα, κρυφίως ἐντρέπετο ὅτι ἔδιδεν ὡς πενθερὸν εἰς τὸν ἀνεψιόν της ἄνθρωπον ἀγεννῆ, ἀγοραῖον καὶ σχεδὸν χυδαῖον, λεγόμενον Δουφούρ. Ἀδυνατοῦσα λοιπὸν νὰ μεταβάλῃ τὸ παρελθόν του, νὰ μεταβάλῃ τὸ φυσικόν του, νὰ μεταβάλῃ τὸ πνεῦμά του, ἠθέλησε τοὐλάχιστον νὰ κρύψῃ ὅλα ταῦτα ὅσον ἀπ' αὐτὴν ἐξήρτητο, καὶ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύσουν ὅσοι θὰ ἐμάνθαναν τὸν γάμον τοῦτον διὰ τῆς περὶ αὐτοῦ ἀγγελίας ὅτι ἡ κυρία Μαρία Καισαρίνα (τὸ Ἰωσηφίνα ἐξωβελίσθη ὡς πολλὰ κοινὸν) Δὲ Κουρβὶλ ἦτον εὐγενής. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἶχε λάβει πρὸ πολλοῦ τὴν ἀναγκαίαν πρόνοιαν· ποτὲ δὲν ἐγαιρέτα τὸν συμπέθερον μὲ ὄνομα ἄλλο παρὰ τὸ δεύτερον, ὡς ἠχοῦν καλήτερα εἰς τὰ αὐτία της, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν της, διὸ τῆς ὁποίας μ' ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσω, δὲν ἐγίνετο ποσῶς λόγος περὶ κυρίου Δουφούρ, ἀλλὰ μόνον περὶ κυρίου Δὲ Κουρβὶλ.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ὅτι ἐταξείδευσα ἀπὸ Παρισίων εἰς Μ... μὲ τὸν μέλλοντα πενθερόν μου καὶ τὴν ὑποψήφιον σύζυγόν μου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, θεραπεύων ὡς ἐρωμένην τὴν μνηστήν μου, καὶ προσπαθῶν ὅλαις δυνάμεσι νὰ διεγείρω ὅλην της τὴν ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ μισητοῦ μου ἀντιζήλου, ὅστις ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος. Δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὴν τρίχα ν' ἁρπάσω τὴν σύζυγόν μου, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν νυμφευθῶ κρυφίως εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἰταλίας, ἐνῷ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἀνεμποδίστως καὶ ταχύτερα καὶ πλησιέστερα; —Ὦ εἰμαρμένη, παράδοξα τὰ παίγνιά σου!

Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἔκπληξις, ὁ πενθερὸς ἔλαβε τὸν λόγον.

— Καλὲ, εἶνε ὁ συνοδοιπόρος μου!

— Καλὲ, τί λέγετε; εἶπεν ἡ θεία μου.

— Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ ὑποπτεύσω, εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συνταξειδεύσω εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν μὲ τὸν κύριον Δὲ Κουρβίλ, εἶπα τότε ἐγὼ ἀπομακρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θείας μου.

— Ἀληθινά ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σωφρονία. Συγκυρία παράδοξος ! Λοιπόν, εἶνε περιττὴ ἡ σύστασις.

— Παντάπασι, παντάπασι ! διέκοψεν ὁ κύριος Δουρούρ μνησικακῶν ὀλίγον διὰ τὴν μακρὰν ἀφωνίαν μου. Ἂν καὶ διετρίψαμεν ὁμοῦ δύω σωστὰς ἡμέρας, καθόλου δὲν ἐγνωρίσθημεν· διότι οὔτε τέσσαρας λέξεις πρὸς ἀλλήλους δὲν εἴπαμεν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Καισαρίνα ;

— Μάλιστα, πάτερ μου εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Κουρβίλ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ πῶς χαλέ μου ἀνεψιέ, τόσον σιωπηλὸς εἶστε ; καὶ ὅταν ἀκόμη συνταξειδεύετε μὲ τοιαύτην ὡραίαν κυρίαν ;

— Καὶ πῶς, κυρία θεία μου, ἀπεκρίθην πλήρης ὑποκρισίας, μὲ ὀνειδίζετε διὰ τὴν διαγωγήν μου ταύτην ; Καὶ ἦτον τάχα συγχωρημένον εἰς ἐμὲ, ἐρχόμενον νὰ νυμφευθῶ, νὰ ρίψω τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ξένης κυρίας ὡραῖον πρόσωπον ;

Καθὼς ἦτον πρέπον, ἡ πρώτη αὕτη συνέντευξις πολὺ δὲν διήρκεσεν. Ἀλλὰ, πρὶν φύγωμεν, μοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια, ὄχι μόνον νὰ ἔχω ἐλευθέραν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν εἴσοδον, ἀλλὰ καὶ νὰ συνομιλῶ κατ' ἰδίαν μὲ τὴν μνηστήν μου. Τότε οὔτε λέξιν εἴπαμεν πρὸς ἀλλήλους, διότι ἡ μικρὰ χαμαὶ πάντοτε ἔνευε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀπέφευγε τὰ βλέμματά μου, ἐνῷ ἐγὼ ἐπάσχιζα παντοιοτρόπως νὰ ἑλκύσω τὰ ἐδικά της· καὶ τοῦτο, εἴτε διότι ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ νὰ πληρώσω ὀλίγον ἀκριβὰ τὴν εὐτυχίαν μου, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο μὴν ἀνακαλυφθῇ μεταξὺ ἡμῶν συνεννόησίς τις καὶ συνενοχὴ, καταστρέφουσα τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβει περὶ τῆς ἀγριότητός μου ἰδέαν ὁ μέλλων πενθερός μου.

Μεθ' ἡμίσειαν λοιπὸν ὥραν, ἡ θεία μου ἐσηκώθη, καὶ ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα, ὑποσχεθεὶς, κατ' ἐπίμονον τοῦ κυρίου Δὲ Κουρβίλ αἴτησιν, νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν μετ' οὐ πολύ.

Ποτὲ ὑπόσχεσις δὲν ἐτηρήθη μὲ ἰουδαϊκωτέραν ἀκρίβειαν. Τὴν ἐπαύριον μάλιστα τὸ ἑσπέρας ὑπῆγα εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ποτὲ ἐμπόρου· ὁ ἴδιος δὲν ἦτον, ἀλλ' ἦτον ἡ κυρία Μαρία. Ἄλλο καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα· ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μετὰ μίαν στιγμὴν ἦλθε καὶ ἡ νεᾶνις.

Ἐπειδὴ δὲν τὴν ὑπεστήριζε πλέον ἡ παρουσία οὔτε τοῦ πατρός της, οὔτε τῆς θείας μου· ἐπειδὴ ἐνθυμεῖτο τὸ μυστηριῶδες μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ὑπογείως ἐπλέξαμεν καθήμενοι εἰς τὴν ἅμαξαν, πλησίον τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Δουρούρ ὅστις τίποτε δὲν ἐνόησεν· ἐπειδὴ ἤξευρε περιπλέον ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα τότε τὴν ἐπεσκεπτόμην, ἦτον τόσον τεταραγμένη, τόσον ἠλλοιωμένη, ὅταν εἰσῆλθεν, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της.

Ὥρμησα πρὸς αὐτὴν, καὶ, λαβὼν τὴν δεξιάντης, τὴν ἔσφιγξα μὲ τὰς δύω μου χεῖρας· ὁδηγῶν δὲ αὐτὴν εἰς ἓν τῶν θρονίων, ὅπου ἐγλίστρησε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν, εἶπα·

— Ὦ ! κυρία μου· πόσον παράδοξος εἶνε ἡ τύχη μας ! πόσον ἀπίστευτος ἡ εὐτυχία μου ! Πῶς ! ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ μοῦ δώσουν χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθοῦν εἶνε ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ νυμφευθῶ ἐκ συμπαθείας ἐρωτικῆς, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευα νὰ νυμφευθῶ καταφρονῶν ὁποιουδήποτε εἴδους ἐμπόδιον ! Ὄνειρον πιστεύω ὅτι βλέπω ἢ ὅτι παράφρων ἔγεινα, ἂν δὲν μὲ βεβαιώσετε ἡ ἰδία ὅτι καὶ ἔξυπνος εἶμαι καὶ τὰς φρένας μου δὲν ἔχασα !

Ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, μ' ἐκύτταξε μόνον, καὶ τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο ἦτον τόσον περιπαθῶς ἐρωτικὸν καὶ τρυφερὸν, ὥστε μοῦ ἦλθαν δάκρυα.

— Ὦ Θεέ μου ! ἠκολούθησα ἀφθονίαν εὑρίσκων λόγων εἰς τὸ κατακυριεῦον τὴν ψυχήν μου ἄμετρον τῆς χαρᾶς αἴσθημα, ὦ Θεέ μου ! πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ λέγοντες ὅτι διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζώμεθα ! Τὰ φαινόμενα, αἱ πιθανότητες, τὰ πράγματα, ὅλα ἠγείροντο κατ' ἐμοῦ· ἐναντίον τῆς ὑποσχέσεώς σας, μὲ ἀφήκατε ἔρμαιον ἀπογνώσεως καὶ ἀδημονίας ὁλόκληρον νύκτα, χωρὶς νὰ μοῦ δώσετε σημεῖον ζωῆς... Ἄλλο χειρότερον· τὴν ἐπαύριον, ὅταν κατὰ τύχην σᾶς ἀπήντησα, ἂν μοῦ ἔμενεν ἀκόμη ἀμφιβολία περὶ τῆς μεταβολῆς σας, τὸ σαρκαστικὸν τότε μειδίαμά σας ἦτον ἀρκετὸν νὰ μὲ πείσῃ περὶ τῆς δυστυχίας μου... Καὶ ὅμως, εἰς τοιαῦτα ψηλαφητὰ, εἰς τοιαῦτα ἐναργῆ, ὡς ἐφαίνοντο, πράγματα πιστεύσας, ἠπατώμην· ἀδίκως κατέκρινα τὴν τύχην ὡς βάρβαρον καὶ σκληρὰν, καὶ ὑμᾶς ὡς ἐλαφρὰν καὶ ἄστατον ! . . Ἀλλὰ πῶς ἐμάθετε . . . ἐπρόσθεσα.

— Ἀνέγνωσα, ἀπεκρίθη, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς χαρτίνης ἐκείνης θήκης. Δὲν ἦτον τὸ ὄνομά σας ὁλόγραφον ; Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτον τὸ τοῦ προωρισμένου νυμφίου μου. Ἐνόησα τὸ πᾶν τότε... καὶ διὰ τοῦτο ἐγέλασα.

— Ὦ ! πολὺ καλὰ εἶδα, καὶ πολὺ καλὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ γέλιον, ἀλλὰ πῶς νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν ;

Ἄλλο τι πλέον περὶ τούτου δὲν εἴπαμεν.

Καὶ βεβαίως, τὰ σχέδια ἐκεῖνα τῆς ἀπαγωγῆς, τῆς ὁποίας ἡ τύχη μᾶς ἀπήλλαξε, λήθης πλέον καὶ ὄχι μνήμης ἦσαν ἄξια, ἀφοῦ ὁ γάμος

ἐγίνετο κατὰ συγκατάθεσιν τῶν οἰκείων. Ὁ ἐραστὴς ὠφελεῖται διεγείρων ἰδέας μυθιστορικάς· ὁ σύζυγος ὅμως εὑρίσκει ἀσφάλειαν καὶ ἐγγύησιν εἰς μόνας τὰς ὑγιεῖς καὶ ἠθικὰς ἰδέας, εἰς τὴν θετικότητα τῶν καθηκόντων τοῦ βίου, εἰς τὴν πεφωτισμένην, οὕτως εἰπεῖν, πρόληψιν κατὰ τῆς ἀγυρτικῆς ἐκείνης ὡραίων αἰσθημάτων ἐπιδείξεως, ἥτις ἄλλο τι δὲν ἀποδεικνύει εἰμὴ χαρακτῆρα εἰς ἄκρον διεστραμμένον, ἢ ἀνοησίαν πολλήν. Μετεμελήθην τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγον δι' ὅσα εἶπα καὶ ἔπραξα ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἀλλὰ τὰ παρελθόντα πλέον δὲν ἐπανέρχονται. Ἔπειτα, ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην εἶνε ζύμη ἁπαλὴ λαμβάνουσα ὁποίαν θέλει τις νὰ τῆς δώσῃ μορφὴν, συμμαχοῦντος μάλιστα τοῦ ἔρωτος. Ἡ μνηστή μου εἶχεν ἀκόμη καιρὸν νὰ διδαχθῇ τὰ τοῦ βίου· εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπέκειτο νὰ τὴν διδάξω ὅσα ἤθελα νὰ μάθῃ καὶ νὰ τῆς κρύψω τὰ λοιπά.

— Λοιπὸν, τῆς εἶπα ἐρωτικῶς καὶ πάλιν προσβλέπων, ἠὖρα τὴν ἰδανικήν μου σύζυγον, ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχα ὀνειρευθῆ ὡς τὸν τύπον τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς καὶ ὅλων τῶν χαρίτων ! Ἀλλὰ τοῦτο φεῦ ! τί σημαίνει, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀμοιβαιότης ; Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ μὲ βεβαιώσετε, ἢ νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε πᾶσαν ἀπάτην... Ἀπηντήσατε καὶ ὑμεῖς τὸν ἰδανικόν σας σύζυγον ;

— Δύσκολον ἐρώτησιν μ' ἐρωτᾶτε, ἀπεκρίθη τὸ πονηρὸν πλάσμα. Θὰ ἔκλινα πολὺ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ προορισθεὶς σύζυγός μου εἶνε αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας μου, ἂν δὲν μ' ἐβεβαιότε ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω. Ὑμεῖς εἶστε ἐμπειρότατος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἡ γνώμη σας ταλαντεύει πολὺ τὴν γνώμην μου.

— Ὦ ! ὄχι ! ὄχι ! ἀνέκραξα θλίβων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Μόνον τὸν ἑαυτόν σας πιστεύσατε, μόνην τὴν καρδίαν σας ἀκούσατε. Ἡ γνώμη μου εἶνε ἀγόητος, δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν λησμονήσετε ! Τὸ θέλετε ;

—Ναὶ, εἶπε θλίβουσα ἐρωτικῶς τὴν δεξιάν μου.

Τὴν ὑπόσχεσίν μου τοῦ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου νομίζω ὅτι ἐπάνω κάτω τὴν ἐξεπλήρωσα· ἐκτὸς ἂν θελήσετε νὰ σᾶς περιγράψω τὰ μικρὰ καὶ κοινὰ τοῦ γάμου περιστατικά, γάμου ὁμοιάζοντος ὅλους τοὺς γάμους. Τί ἄλλο νὰ σᾶς εἰπῶ ἀκόμη ; Ὅτι δύω ἤδη ἔτη διατελῶ σύζυγος· ὅτι ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου ὅπως ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἠγάπησα, καὶ ὅτι ἀνταγαπῶμαι ἐπίσης· ὅτι καρπὸν τῆς ἀγάπης ταύτης ἔχομεν μικρὸν ἄγγελον, ἐράσμιον καὶ εὔσαρκον ὡς τοὺς ἀγγέλους τῆς ὠδῆς τοῦ Βερανζιέ· ὅτι ζῶμεν συγκεντρωμένοι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας καὶ ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς· ὅτι ἡ σύζυγός μου, γενομένη μήτηρ, ἔγεινε διαμιᾶς σοβαρά, σύννους, ἐμβριθής ; Ὅλα ταῦτα τὰ γνωρίζετε σεῖς οἱ ἔχοντες σχέσιν καὶ οἰκειότητα μεθ' ἡμῶν, καὶ δυνάμενοι νὰ ἐκτιμήσετε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν καρδίαν τῆς πολυτίμου ταύτης γυναικός. Δὲν ἐγνωρίζετε μόνον τὰς περιστάσεις τοῦ γάμου μας, καὶ τὴν γνῶσιν αὐτῶν ἐχρεώστουν εἰς τὴν φιλίαν σας. Ἐξεπλήρωσα λοιπὸν τὸ καθῆκόν μου· ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε νὰ τελειώσω ἐνταῦθα, ἀπευχόμενος εἰς ὅλους τοὺς ἀγάμους τὴν αὐτὴν τύχην καὶ τὴν αὐτὴν εὐδαιμονίαν.

Ε. Α. Σ.

ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΙΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

ΤΩΝ ΠΝΙΓΟΝΤΩΝ (Душителей).

Ἐν τοῖς ἀποκέντροις χωρίοις τοῦ δήμου Τσαρεβοκόκσα τοῦ κυβερνείου Καζὰν ἀνεφάνη νέα ρασκολνικὴ αἵρεσις τῶν πνιγόντων διακριτικὸν γνώρισμα τῆς ὁποίας εἶνε ὅτι ἐκ τῶν ὀπαδῶν της οὐδεὶς ἀποθνήσκει ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Ἀρκεῖ νὰ ἀσθενήσῃ ὀπαδός τις ταύτης τῆς αἱρέσεως ἐπὶ τοσοῦτον σοβαρῶς ὥστε οὐδεὶς τῶν γοήτων ἢ μάγων νὰ δύναται νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸν (διότι οὐδεὶς τῶν αἱρετικῶν προσφεύγει εἰς τὴν ἰατρικὴν βοήθειαν) καὶ οἱ πλησίον του ἢ οἱ συγγενεῖς του φέρουσι τὸν ἀσθενῆ εἰς μέρος τι παράμερον καὶ ἐκεῖ προετοιμάζουσι τὸν «ἀσθενοῦντα δοῦλον τοῦ Θεοῦ» εἰς τὸν θάνατον. Ὁ ἀσθενὴς ἐγκαταλειφθεὶς ἄνευ ἰατρικῆς βοηθείας, ἄνευ ἐπιμελείας τινος πνίγεται ἐν τῇ ἐπιθανατίῳ κλίνῃ του. Εἶτα δὲ τὸ πτῶμα του μετακομίζεται εἰς τὸ δάσος καὶ ἐκεῖ ἐνταφιάζεται ἐν ἀβάθεῖ τόπῳ καλυπτομένῳ διὰ χόρτων ἢ λίθων. Ὁ πνιγμὸς τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τὴν δοξασίαν ταύτης τῆς αἱρέσεως δηλοῖ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἐπὶ ταύτης τῆς διδασκαλίας στηρίζεται ὁ ἄγριος φανατισμὸς τῶν πνιγόντων εἰς τὸν ὁποῖον τυφλῶς οἱ αἱρετικοὶ ὑποβάλλονται μεθ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς τῆς ἀρχῆς καὶ τὰς ποινικὰς ἐπὶ φόνῳ καταδιώξεις. Ἐν τῇ ρηθείσῃ περιπτώσει οἱ ἀνακριταὶ καὶ οἱ ἰατροδικασταὶ πολλάκις δυσκολεύονται νὰ ἀνεύρωσι διεπράχθη φόνος ἢ οὔ. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ βαρέως ἀσθενῶν, ὅστις ἄνευ ἰατρικῆς βοηθείας ἀναμφιβόλως θὰ ἀπέθνησκε, πνίγεται, συνήθως ἐμφραττομένου τοῦ στόματός του διὰ προσκεφαλαίου. Οὐδὲν σημεῖον ἐκβιασμοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνακαλύπτεται, ἡ δὲ αὐτοψία τοῦ σώματος διαπιστοῖ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἀπέθανεν ἐκ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔπασχεν. Ὁ-

λόκληρος σειρὰ ποινικῶν δικῶν οὐδόλως ἀνεκάλυψε τοὺς ἐνόχους διότι δὲν ἀπαντῶσιν ἄμεσοι ἀποδείξεις κακουργήματος. Ἕνεκα τούτου αὕτη ἡ αἵρεσις διαδίδεται μεταξὺ τῶν ἀπλοϊκῶν χωρικῶν τοῦ κυβερνείου Καζὰν καὶ παρέχει πολλὰ πράγματα εἰς τὰς ἀρχὰς δικαστικάς τε καὶ διοικητικάς.

Εἰδοποιήσεις

Ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν εἰς διάφορα ἐργοστάσια ἐν Ἀθήναις καλῶς τῷ ἐξωτερικῷ ἐργασθείς, ὡς τεχνίτης πιλοποιός, κ. Ἀλ. Ἀλεξάνδρου ὁ καὶ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ τεχνιτῶν Πιλοποιῶν, ἠνέωξεν ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ ἀπέναντι τῆς Ἁγίας Τριάδος, **Ἐργοστάσιον πίλων**, καθ' ὅλα σύμφωνον μὲ τὰς νεωτέρας ἐφευρέσεις τῆς Πιλοποιείας.

Ἐν αὐτῷ εὑρίσκει ὁ προσερχόμενος πίλους παντὸς σχήματος καὶ χρώματος, ἤτοι μαλακοὺς (ρεμπούπλικες), ὑμιψήλους, ὑψηλοὺς (μεταξωτοὺς) Κλὰκ, καὶ ὅτι ἄλλο ὑπάγεται εἰς τὴν Πιλοποιείαν, ἐλαφροτάτους, κομψοτάτους καὶ στερεούς· ἕκαστον αὐτῶν ἀντιστοιχῶν πρὸς τρεῖς Εὐρωπαϊκούς.

Ὁ ἀγοράζων πίλον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐργοστασίου δύναται νὰ ἐπισκευάζῃ αὐτὸν δωρεὰν ἐπὶ τρεῖς φορὰς· πωλοῦνται δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς Πιλοποιείας.

Μία καὶ μόνη δοκιμὴ πείθει τὸν ἀγοραστὴν περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν γραφομένων.

Δέχεται παραγγελίας καὶ χονδρικῶς.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΖΑΚΑ

Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 168

Ἐν τῷ κομμωτηρίῳ ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους κτενίσματα διὰ χορούς, γάμους, ἑσπερίδας κλ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΝΙΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ι. καὶ Π. ΛΑΔΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 208

(ἐναντι Ἑκατόχειρος)

Χάρτης τυπογραφικὸς. γραψίματος, φαρμακείων, ἐμπορικὸς, χρωματιστὸς. περιτυλίγματος, ἐμπορευμάτων ἐργοχείρων. Γραφικὴ ὕλη. Τετράδια. ἐξηγήσεις καὶ καλλιγραφίας μαθητῶν.

Ὁ Ἐν Σπάρτῃ κουρεὺς καὶ μυροπώλης κ. Δημ. Ἰω. Κουρσούμης ἐκριζώνει ἀνωδύνως σχεδὸν καὶ θεραπεύει ὀδόντας καὶ τὰ οὖλα τούτων. Ἐφεῦρεν ὑγρὸν, δι' οὗ καθαρίζει παντὸς εἴδους ὑφάσματα μεταξωτὰ καὶ μάλλινα ἄνευ ἀλλοιώσεως τοῦ χρωματισμοῦ των.

Ὅμοιον κατὰ τῆς καταπτώσεως τῆς τριχώσεως ἐν γένει.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΙΑΛΕΚΤΑΚΗ

Ἐν Πειραιεῖ — Παρὰ τὸ Ἀμαξοστάσιον.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ὡρολόγια Ἀνδρικὰ καὶ Γυναικεῖα. Ἀργυρὰ παντὸς συστήματος.—Ἐκ νίκελ παντὸς εἴδους καὶ πάσης κατασκευῆς ἀπὸ δρ. 300—20. Ὡρολόγια ἐκρεμῆ ἀπὸ δρ. 300—20. Ἀλύσεις (καδέναι) ἐκ διαφόρων μετάλλων, πλουσία συλλογή.

Ἐγερτήρια ὡρολόγια ἁπλὰ καὶ μετὰ μουσικῆς. Ἅπαντα εἰς τιμὰς ἀμὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμόν.

ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ὡρολόγια παντὸς συστήματος καὶ πάσης ἐφευρέσεως, ὡς καὶ παντὸς ἐλαττώματος ἢ ἐλάβης. Τὸ Κατάστημα ἐγγυᾶται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐπισκευῆς παντὸς ὡρολογίου δι' ἓν ἔτος.

Ἅπαντα τὰ ὡρολόγια καὶ ἐγερτήρια ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη τῆς ὡρολογοποιΐας προμηθεύονται ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης ἀπ' εὐθείας

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΣΚΟΡΔΙΛΗ

Ἐν Ἀθήναις—Ὁδὸς Αἰόλου 124.

Κατασκευάζονται ὑποδήματα στερεότατα καὶ ἐκ δερμάτων καὶ ὑλικῶν ἐκλεκτῶν κομψότατα.

Μεγάλη συλλογὴ ἑτοίμων ὑποδημάτων. Ἐφαρμογὴ τελεία καὶ κομψότης ἀπαράμιλλος.

ΙΩΑΝ. Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
ὀργανοποιὸς τῆς Β. Αὐλῆς.

Ἐπλούτισε τὸ κατάστημάτου διὰ τῶν νεωτέρων εἰδῶν τοῦ εἴδους του, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπισκευὴν διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων Ἐργασία τελεία καὶ στερεά.

ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΩ
ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ἐκτελοῦνται κατὰ παραγγελίαν μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ, Γερμανικοῦ, Ἀγγλικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ Τουρκικοῦ ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ